

AVE MARIA

ŠTEV. (No.) 19.

SEPTEMBER 18th 1920.

LETO (VOL.) XII.

AVE MARIA.

Izhaja vsako drugo soboto
Published every second Saturday by
FRANCISCAN FATHERS
in the interest of the Order of
St. Francis.

1852 W. 22nd PL. CHICAGO, ILL.
Naročnina \$2.00 na leto. — Subscription
Price \$2.00 a Year.

Published and distributed under permit
(No. 650), authorized by the Act of Oct.
6, 1917, on file at the Post Office of
Chicago, Ill. By order of the President,
A. S. Bursleson, Postmaster General.

Entered as second-class matter Oct. 20,
1919, at the post office at Chicago, Ill.,
under the Act of March 3, 1879. Accep-
tance for mailing at special rate of Oct.
3, 1917, authorized October 25, 1919.

V ZALOGI 'AVE MARIA' IMAMO SLEDEČE KNJIGE MOLITEVENE KNJIGE.

**Amerikanski Slovenski molitve-
nik.** — Spisal Rev. K. Zakrajšek. —
Prvi in edini slovenski molitvenik
tiskan v Ameriki. Ima najvažnejše
molitve tudi v anleščini. \$1.25.

**Obrednik DRUŠTVA KRŠČAN-
SKIH MATER.** — Spisal Rev. K.
Zakrajšek, OFM.

**Sedemnedeljska pobožnost pred
praznikom Žalostne Matere Božje.**
Mala priročna knjižica za vse častil-
ce Marijine zlasti za članice Mate-
rinskih društev. Premišljevanje in
molitve in navodilo, kako opraviti to
pobožnost. Spisal Rev. K. Zakraj-
šek. 12c.

**Obrednik SPOLKU KATOLI-
CKYCH MATIEK,** obrednik druš-
tev Krščanskih mater v slovaščini
Spisal Rev. K. Zakrajšek. 50c.

KRIŽEV POT, v obliki male bro-
šurice. Krížev pot je najbolj prilju-
bljena pobožnost za naše večernice.
Toda pobožno se more opraviti še le,
ako ima vsak vernik svojo knjižico

v rokah. Zato ima večina cerkev
že te knjižice v zalogi, da je dobi
vsak ko pride k pobožnosti. Ako se
jih po najmanj sto kosov naroči, da-
mo znaten popust. 15c.

BODI MOJ, molitvena knjiga z
velikimi črkami. \$2.00.

Marija Kraljica Src. Molitvenik
častilcev Marijinih. Lepa knjižica
za vsakega. Stane \$1.50.

Sveta Spoved. Molitvena in pod-
učna knjižica. Jako jo priporočamo
vsem in vsakemu. Koliko svetih spo-
vedi je nevrednih in koliko slabih,
ker manjka pravega poduka o sveti
spovedi. Stane \$1.00.

Šmarnice (Volc). Lepa premišlje-
vanja o Mariji, katero tudi priporo-
čamo. Stane \$1.50.

Sveta Ana. Molitvenik z velikimi
črkami. Češčenje svete Ane se je
zadnja leta silno razširilo. Velike
božje poti so nastale v Ameriki, ta-
ko v New Yorku, tako v Kanadi, ta-
ko pri sveti Ani v Ill. Veliko čudo-
žnih ozdravljenj se zgodi vsako leto
ob priliki pobožnosti Nji v čast. Vsi
častilci svete Ane, zlasti naše žene,
se bodo te knjige gotovo zveselile.
Stane \$2.00.

Hvala Božja, molitvenik. Stane
\$1.50.

Rojaki naročite to knjižico! Krasna
je. Stane \$1.25.

KNJIGE ZA DUHOVNO BRANJE.

SVETO PISMO (Holy Bible).
Novi zakon. Krasno preveden. Te
knjige smo Slovenci že dolgo pogre-
šali. Rojaki gotovo boste segli po
tej knjigi, da je bode imela vsaka
katoliška hiša! Stane \$2.50.

Na poti v večnost. Krasna knjiga,
katero bi moral vsak kristijan preči-
tati. Koliko krasnih in lepih nauk
in sicer tako poljudno — ti podaja.
"So trenutki, ko se duša zbere, ozre
in poglubi sama v sebe, v trenutku
miru in pokoja v sredi morda sicer
burnega življenja. To so trenutki, ko
se zdi, da slišimo, kako udarjajo
angelske peroti, skrivnosten šum, ki
napolnuje svetišče, komaj slišni gla-
sovi, be se de polne tolažbe. Srečne
ure! V takem trenutku se dvigne
duša na perotih krščanske misli v

svet čistih idej in njenemu pogledu
se odpre nov svet, poln svetlobe in
za reče sreče." Tako piše pisatelj v
uvodniku. Res ta knjižica bode mar-
sikoga privedla v te višave čistih i-
dealov in načel in vzvišenih misli.

SLOVENSKI GOFINE. Ta knji-
ga je dobro poznana med Slovenci.
To je razlaga vseh svetih evange-
lijev in vseh cerkvenih praznikov in
molitev in sploh celega cerkvenega
leta. Ta knjiga je zlata vredna knji-
ga zlasti za one hiše, kjer žive daleč
od cerkve, kjer nimajo slovenskega
duhovnika. Koristna je za bolnike.
Stane \$3.00.

**Življenje svetnikov in svetnic bo-
žjih.** Beseda mičejo, zgledi vlečejo,
pravi pregovor. Tako vlečejo lepi
zgledi svetih mož in žena tudi nas za
seboj v posnemanje njih lepih čed-
nosti, njih čistega svetega in boga-
boječega življenja. Stane \$4.00.

**Skrivnost Presvetega Rešnjega
Telesa.** Spisal Dr. Valjavec. V kra-
sni slovenščini in v jako priprostitih
besedah govori pisatelj v tej knjigi o
največji skrivnosti naše svete vere.
Zanimivo je poglavje o "Čudežih
prevsetega Rešnjega Telesa," ki so
se zgodili po raznih krajih tekom
stoletij. Drugi del knjižice govori o
svetem obhajilu. Da ne dobimo sadu
svetih obhajil, je krivo to, ker se ne
namo zanj dovolj pripraviti. Ta knji-
žica da jako lep poduk. Prečitaj to
poglavje in ravnaj se po njem in
videl bodeš, kako vse drugačni bodo
vspehi tvojih svetih obhajil. Knji-
žica stane \$1.00.

Anton Keržič: Osmero blagrov. —
Ta knjižica je že dobro znana. In
kdo je še ni prečital ne enkrat po
večkrat. Da, Da! Ko bi mi mislili
na ta blagra, ko bi mi v teh blagrih
iskali svoje sreče, kako gotoveje in
koliko lažje bi jo našli. Rojaki, či-
tajte to knjižico! Stane \$1.25.

Vzorniki prvega svetega obhajila.
To so zgledi svetih dečkov in deklic
za prvo sveto obhajilo. Tu še kaže,
kolike važnosti za celo poznejše člo-
veško življenje je prvo sveto obhaji-
lo. Prvo sveto obhajilo je po-
gosto podlaga celega življenja.
In obratno. Matere, prečitajte te
lepe zglede in videle boste! Stane \$1.

ŠTEV. (No.) 19.

SEPTEMBER 18th 1920.

LETO (VOL.) XII.

Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.00 za Evropo \$3.00

Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.00 za Evropo \$1.50

List v obrambo sv. vere med Ameriškimi Slovenci.

Nekoliko prijateljskih besed.

DRUSTVO KRŠČANSKIH MATER slavilo bode tretjo nedeljo ta mesec svoj glavni društveni praznik — praznik Marije Matere sedmerih žalosti.

Lepo so se razširila ta lepa društva po naših slovenskih naselbinah. Več kot polovico župnij jih ima v tej ali drugi obliki.

Zadnje čase se nam je posrečilo vzbuditi zanimanje za ta društva tudi med brati Slovaki. Ta mesec smo dosegli, da se bosti dve slovaški podružnici ustanovili v McAdoo, Pa., in v Wilkes-Barre, Pa.

Imajo pa res velik pomen ta društva za naše katoliško ženstvo vzlasti pa še za našo katoliško priobdnost. Saj je vendar mati tista, katera v največ slučajih odločuje smer in pravec življenja skoraj vsakega človeka.

“Dajte mi dobrih mater in prenovil vam bom svet”, je rekel veliki Sv. Oče papež Pij IX.

In Gospod Jezus je rekel sam: “Kakoršno drevo tak sad.”

Toda vsi vemo, da vse matere, morda le s prav malimi izjemami, žele biti dobre matere, žele da bi mogle dobro vzgojiti svoje otročiče.

In vendar nas skušnja uči, da je velik del pokvarjene mladine bilo pokvarjenih prav doma. Nevede in nehote marsikaka mati sama pohujšuje svoje lastne otroke. To vidi duhovnik, to vidijo naše sestre po šolah. Kolikrat zato duhovnik ali sestra vidi že naprej, da bode ta otrok,

ko bode odrastel, slab in pokvarjen. Pozna domačo hišo, v kateri raste, pozna slabo mater in ve, da bode slabo drevo rodilo slab sad.

Zato pa je jasno, da bolj kakor kdo drugi potrebujejo matere poduka in navodil.

Ko so pred leti ljubljanski škof zapovedali četrletni poduk mater v vzgoji in ko so matere prečitale njih lepo brošurico “Poduk krščanskim starišem”, so se pogosto čule besede starejših mater: “O, ko bi me to čule, ko smo bile mlajše! Kako vse drugače bi bilo pri nas. Toda kedo nam je kedaj kaj povedal!?”

Da, vsakdo, se mora za svoj stan učiti. Zdravniki in duhovniki so se veliko učili predno so postali, to kar so. In pozneje se morajo vedno še učiti, da ne zaostanejo v svoji stroki. Kolikrat se shajajo na posvetovanje, imajo svoje stanovske liste prirejajo si predavanja, da se podučujejo.

Enako delajo profesorji, enako rokodelci. Vsak se mora preje učiti, če hoče kaj znati.

Edino ene znanosti, ki je pa najvažnejša znanost, ki je pa znanost vseh znanosti — vzgoja mladine, naj se pa ne uči? Samo materam naj pa prav nič ne bode potreben poduk o znanosti vzgojevanja?

Ne! Ravno nasprotno! Če je kakemu stanu potreben stanovski poduk, stanovskih navodil in brodil, je to potrebno pred vsem našim materam.

In to je pred vsem vzvišeni namen društev krščankih mater.

Zato, matere pristopajte v to lepo in prepotrebno društvo!

Ustanavljajmo jih po vseh naselbinah, kjer bi ga še ne bilo!

Društveni praznik je lepa prilika za to.

Vsa navodila in pojasnila, dajemo z veseljem pri nas.

GLEDE NAPADOV na naš list in na naše podjetje za časa konvencije KSKJ naj omenjano samo še tole:

Vsi čitatelji vedo, da je grda laž, da smo kedaj mi napadli KSKJ. Čitatelji preberite še enkrat vse prejšnje številke našega lista in boste sami videli.

Da smo pa ožigosali nekatere osebe, prečitajte dotične besede, ali nismo imeli prav?

Da, še danes smo prepričanja, kakor smo bili takrat, ko smo jih zapisali, da smo z dotičnimi opazkami storili samo svojo sveto dolžnost katoliškega časnika in da bi bilo greh molčati na vse to.

Vedli mo že takoj takrat, da nas bodo napadli, ker resnica "v oči kolje."

Gospod Jezus je bičal Farizeje in jim očital njih napake. Kaj je dobil za to kot odgovor? — Pregarjanje in slednjič križ. "Ako pustimo, da ta človek še dalje "pohujšuje" (!) narod, bode šlo vse ljudstvo za njim!" so rekli in sklenili: "Umreti mora!"

Ali niso naredili z nami isto?

Ko je sv. Janez Krstnik zaklical Herodu junaški: "Ni ti dovoljeno!" izgubil je glavo za to. Herodijada je bila užaljena, da si je drznil ubogi puščavnik njo kritizirati.

Ali se nam ni zgodilo isto?

Vendar pa naj nihče ne misli, da nas bode morda ta krivica ustrašila, ali odvrnila, da bi v prihodnje spremenili svoje delovanje, da se bomo pridružili drugim in

bomo na vse kimali in gledali, kako nekateri podirajo temelje krščanskega življenja in prepričanja med nami? Naš list je zrastel v boju in z bojem. Takoj ko smo junaško posegli v javno življenje in stopili v boj, je pa naše podjetje zrastle. Zato se ne sme naš list izneveriti svoji nalogi, pa naj grme strele nad našimi glavami, pa naj rožljajo naši nasprotniki z orožjem, pa naj nas preganjajo, bičajo, križajo, ali naredo karkoli! Vse to je njih stvar. Naša stvarje, da vršimo strogo dolžnosti katoliškega časnika in to je glavno. In to bomo vršili v prihodnje kot do sedaj!

VELIKO TOLAŽBO pa smo dobili te dni trpljenja v vas, dragi nam naročniki in prijatelji, posebno v vas iz Joliet. Številna pisma, katere so kar deževala v uredništvo te dni so nas večkrat ganila do solz.

Najglavnejša smo natisnili. Vsa ni mogoče, ker bi radi prav kmalu končali to neljubo polemiko. Naj nam dopisniki to oprostite.

Prav prisrčno se pa zahvaljujemo vsem čč. gg. duhovnikom, ki so nam te dni pisali in nas tolažili in bodrili. Prisrčna hvala našim naročnikom iz župnije Sv. Martina v Soudan Tower, Minn. Bog Vam plačaj, bratje! Enako srčna hvala vsem blagim dobrotnikom in prijateljem. Sedaj še le vidimo, kako nas naš narod razume! Kako imamo še veliko veliko zavednih katoliških mož in žena med nami.

Bratje, kar skupaj! Kar junaško naprej. Mi gremo pač za Jezusom in za Marijo, kdor pa hoče za Njima mora na križev pot. Mi smo junaški in navdušeni, bratje še v bodite! Ne klonimo duhom, ne srcem! Temveč kvišku in dalje in naprej.

Za zmago se treba boriti!

Kolikor težji boj, toliko slavnejša zmaga.

Marija je pa z nami . . .

MOJA MATI.

Mati Elizabeta.

V srečnih dneh mladosti moje
nesli pred obličje tvoje
Angeli pozdrav so moj.
Sladka mati, mati mila,
Ti si k Jezusu vodila
Mene preko vseh skušnjev.

V najbridkejših dneh življenja,
v urah grenkega trpljenja
Bila moja si pomoč.
Ko je mrak na dušo legal,
Ko mi dvom v srce je segal,
V dan si spremenila noč.

V smrtnem boju, zvezda mila,
S svojim žarom okrasila
boš življenja zadnjo pot
Materinsko ljuba roka
Popeljala bo otroka
V sreče dom iz doma zmot.

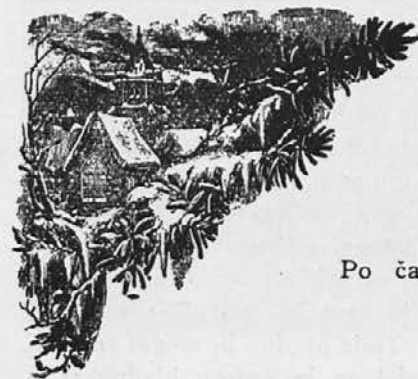

ČRNI DNEVI V RDEČIH ČASIH.

Po časnikarskih poročilih sestavi

K.

(Dalje.)

Mirneje, kakor so pa mislili boljševiki, izvršila se je velikanska sprememba v Krasnaja drugi dan.

Takoj zjutraj je rdeča garda, ki je prišla iz Moskve, zasedla županijski urad. Župana so seveda takoj zaprli in odpeljali v Moskvo, predno je sploh ljudstvo vedelo, kaj se je zgodilo. Tudi nekaj drugih najvplivnejših mož, ki niso bili pristaši boljševiške stranke, so zaprli in vse odpeljali v Moskvo.

Šele predpoldne se je ljudstvo začelo zavedati, da se je nekaj posebnega zgodilo, ko so zagledali na vsakem vogalu ulice statii po tri vojake s strogno puško. Gruče meščanov so se začele zbirati na ulicah in se razburjeno pogovarjati. Najrazličnejše govorice so začele krožiti po mestu. Nekateri meščani so šli na županstvo, da bi tam izvedeli, kaj pomeni vojaštvo po mestu. Tam je bil že Kugelstein v popolni oblasti. Sprejemal jih je oblastno in vsakemu povedal, da je mesto Krasnaja v rokah proletarijata in ne-več "kapitalistov." Zvečine meščani niso vsega tega niti razumeli niso. Stara ruska brezskrbnost in suženjska udanost in strah pred vlado bila preveč v njih kosti in mozku, da bi si bili sploh misliti mogli, da se je kaj zgodilo, kar bi ne bilo prav. Vlada ima vedno prav. Zato so zmajevali z glavo in odhajali domov. Vendar neki nemir se jih je polastoval.

"Če ti naši novi gospodarji mislijo dobro z nami, čemu potem strojne puške na vogalih naših hiš?" so se prestrašeni povpraševali.

"Kaj povprašujete, vi nezavedneži," nagovoril je gručo meščanov Zofron, ki je ravno prišel mimo in čul zadnje besede. "Vi ste spali! Vi ste

poslušali "popa" in vladne uradnike in molčali, zato ste pa prespali veliki čas. Jaz sem vedel, kaj se bodo zgodilo, zato sem že zdavnej hrbet pokazal obema in danes sem gospod. Jaz sem policijski komisar Krasnaja!" In odkril je znak svoje službe, katerega je nosil pod sukno.

"Ti se iz nas norčuješ, Zofron! Kdo te je pa nadaljeval za policijskega komisarja? Morda tvoj žid Kugelstein, kateremu pomagaš odirati uboge mužike?"

"Kdo pa drugi. In človeče, pazi se, kaj govoriš, v nekoliko urah boš čul razglas našega novega komisarja v Krasnaja, sodruga Kugelsteina."

Prestrašeni so mužiki zmajevali z glavami pri teh besedah, ko pride mimo žena mestnega župana.

"Mužiki! Strašno! Mojega moža in še več najvplivnejših mož so odpeljali in ne vem kam. To nič dobrega ne pomeni. Rekli so mi sicer da pride v kratkem nazaj. Če imajo dobre namene, čemu potem treba sile?"

"To je res sumljivo," so pritrdili vsi mužiki in skrb se jim je brala na obrazih. "Nekaj ni prav?"

"Kaj naj ne bo prav," se oglasi Zofron, ki je vedel vse. "To je bilo pa prav, da nas je vlada preje preganjala in v Sibirijo vlačila."

"Kdo pa pravi, da je imela prav. Vendar, če vi boljševiki res prinašate rešitev, čemu se potem poslužujete istih sredstev kot preje carjeva vlada?" ugovarja žena županova.

"To so samo potrebni koraki za varnost," opravičuje Zofron.

"Tako? ti še odobravaš? Ti podrepnik židovski, ti! Mene ste toliko časa slepih, da ste me ob vse premoženje pripravili. T . . ." jezil se je

eden izmed navzočih in žugal Zofronu razburjen.

"Zakaj si pa pii?"

"Zato ker sem bil norec. Toda vem, da nisem nikdar zapil toliko, da bi se mi za to prodala hiša. Ti in Kugeistem sta sleparja!"

"Kar lepo tiho bode! Ne pozabi, da je Kugelstein od danes dalje gospodar v Krasnaja in da sem jaz, Zofron, policijski komisar!"

"Policijski komisar si, da, izdajaleci si in židovski hlapec," je zakričala nad njim županova žena in šla dalje.

"Le čakaj, to boš še drago plačala," je Zofron za njo zaklical.

V tem pride mimo sosed župnišča, ki je imel hišo prav tik župnišča.

"Ste že čuli? Sveštenika ni nikjer. Včeraj večer so bili še vsi doma, danes smo trkali na vrata in ko se ni nihče oglasil smo šli v hišo pa ni nikogar doma!"

Vsi so se prestrašeni spogledali.

"To ne boče dobro," pravi eden.

Zofron se glasno zasméja. "Sveštenik Epifanij je gotovo zbežal, ko je izvedel, da smo mi zasedli mesto. Njemu se ne boče dobro godilo. Mene je preganjal po nedolžnem, zdaj bodo pa drugi njega!"

"Toraj ti veš, kje je," seže mu v besedo mužik.

Zofron se je prestrašil, ker je videl, da je preveč povedal. Zato je hitel popraviti. "Kaj bom vedel? Kaj mari meni Sveštenik?"

In tako je šlo po celem mestu.

Popoldne so pa nalepili po vseh volagih poziv na ljudstvo in ga razdali po hišah.

Še le iz teh pozivov je ljudstvo izvedelo vso resnico. V tem se je pa raznesla novica, koliko so jih že za-

prli. Žalostne žene nedolžnih zrtev so se začele bati za svoje može, ker se je izvedelo, kako so po Moskvi vse pomorili, katere so zaprli. In tako je razburjenje rastlo od minute do minute. Glasni vskliki proti Kugelsteinu so se čuli.

Proti večeru pa pride iz Petrograda nekoliko "bele garde", ki so hitele v Moskvo, da bi preprečili, da bi mesto ne prišlo v "rdeče" roke, kajti niso vedeli, da je že prepozno. V Krasnaja jih je "rdeča" garda ustavila. In nastal je najprej pretep pozneje pravi boj. Beli gardi so se pridružili meščani in iz več vogalov so pregnali stražo ter jim vzeli strojne puške, predno so jih "rdeči" vojaki mogli rešiti.

Razburjenje je do večera toliko narastlo, da se je meščanstvo oboroževalo in šlo na "rdečo" gardo.

Kugelstein se je že pripravil za ta slučaj, zato je hitro brzojavil v Moskvo po pomoč.

V tem je bilo pa razburjenje vedno večje.

Kugelstein je pred županstvom nagovoril ljudstvo in ga pozival k miru. Zaupal je na svojo priljubljenost pri ljudstva. Toda njegove besede so ljudstvo še bolj razdražile.

Posebno je ljudstvo vpraševalo, kje je Sveštenik Epifanj.

"Odgovori nam, kje je Sveštenik Epifanj. Sinoči je bil še doma in tudi njegova družina je še bila. Danes ga ni več. Vse je prazno v župnišču."

"Haha! Vi to še vprašujete? Seveda, ki ste bili tako nespametni, da ste "popom" zaupali? Duhovniki so vladni pristaši in sovražniki ljudstva! Vidite ga tu vašega duhovnika. Sedaj ko bi ga najbolje potrebovali je pa zbežal in se rešil."

Seveda mu ni mogel nihče odgovoriti, ker ni nihče vedel. Vendar pa so vsi sumili, da so ga aretirali.

"Kje je pa župan?" si kričali! "Tega pa ne boste utajili, da ga niste zaprli. Mi ga hočemo nazaj! S kako pravico ste ga zaprli?"

"Zato, ker je bil vedno sovražnik delavstva!"

"Ti si bil pa naš prijatelj, kaj ne ki si nas oderal in podil iz naših hiš!" Vsa množica je začela kričati in se je zagnala proti Kugelsteinu. Toda Kugelstein je videl nevarnost in hitro zbežal v hišo.

V tem je prišla pa posadka rdeče garde iz Moskve.

Ko je ljudstvo zapazilo, začelo je kričati in se zagnalo proti vojakom. Ti so se pa hitro postavili v vrsto in nastavili na množico puške. Poveljnik je pa ukazal, da naj se razidejo. Toda mesto, da bi ljudstvo ubogalo, se je še bolj zagnalo proti vojakom.

Ti so videli nevarnost in poveljnik je ukazal streliti. Krik ranjencev in krik prestrašenih se je čul po cellem mestu. Ljudstvo je hitelo domov po razno orožje. Pridružili so se jim je tudi žendarji in bela garda iz Petrograda in boji so bili na vseh koncih mesta.

Veliko je bilo ranjenih. Vendar proti jutru je zmagala rdeča garda. Veliko je bilo mrtvih, še več ranjenih. Iz Moskve je prišel še oddelek rdeče garde in mesto je bilo zasedeno. Kugelsteina so ti boji razjezili in dal je poloviti še več meščanov in jih vse poslal v Moskvo. Bela garda je zbežala nazaj proti Petrogradu.

Bridgerport, O. — Častiti gospod: Torej list Ave Maria je napaden in sicer na kakšen način? Da pohujšuje mladino? Povem Vam, da pri naši hiši ga že imamo odkar izhaja, pa se še nobeden ni pohujšal. Nasprotno veliko dobrega je že storil za našo družino. Jaz list Ave Maria vedno rad berem, saj sem se iz tega naučil slovensko brati in pisati. Pa kako krasne članke in povesti nam prinaša. Pa naj bi tak list bil v pohujšanje? Najbolj žalostno je pa še, ker ga napada tisti, ki bi ga imel pripočati in razširjevati.

Vse nas, ki ga radi imamo, je to užalilo. Zato pa vemo, da bode list Ave Maria zaradi tega napada napredoval, kakor je dosedaj. Saj mi naročniki sami vidimo, koliko je resnice na tem. Vi pa, gospod urednik,

Zofron je imel kot policijski komisar veliko posla, ko je vodil rdečo gardo od hiše do hiše, kjer so lovili razne obdolžence in razne osebe, katerih so se bali, da bi ne vodili dalje boja proti boljševikom.

Nastopal je surovo in oblastno. Tako so prišli v neko hišo, kjer se jim je "mužik" vstavil z samokresom. Toda predno je mogel sprožiti, zabodel ga je Zofron hladnokrvno, da se je zgrudil mrtev.

Sedaj še le so se začele meščanom oči odpirati. Tedaj še le so začeli razumevati resne besede starega Sveštenika Epifanja, ki jih je tolikrat zadnje leta svaril pred Kugelsteinom in pred "tajnimi silami," ki skrivaj deljujejo. Smejali so se mu, češ, "sveštenik je star ni ne ve, kaj govori," in dalje pili in dalje podpirali Kugelsteina. Sedaj razumejo vse.

Kako so prestrašeni povpraševali po njem, kje je. Kako so si ga želeli sedaj, da bi jim svetoval, kaj in kako naj začne, da se rešijo.

"Zbežal je, ko je videl nevarnost, so lagali boljševiški agentje.

Ljudstvo ni vrjelo, vendar ni imelo nobenih dokazov, da bi to ne bilo res.

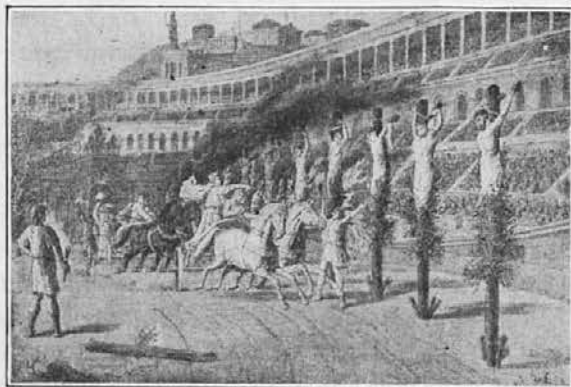
In tako so napočili žalostni dnevi za to nekdanj lepo in mirno Krasnaja.

le neustrašeno naprej za čast Marijino in za narod.

Srčen pozdrav Vam pošiljam ter ostajam Vam udani

Ludovik Hoge.

Dragi moj Ludovik! Veseli me zlasti, da si se ti oglasil. Pri Vas se že dolga leta list Ave Marija glasno prečita. Pri tem listu ste se Vi Hogetovi dečki naučili slovensko čitati, ker so Vaša dobra mama porabili ta list, da so Vas učili ljubiti Marijo in materini jezik. Zato je pa tvoja sodba kot sodba ameriškega mladeniča velike važnosti in sem v resnici ponosen na te! Bravo, Ludovik! Drži se tega, kar te je naučil list "Ave Maria", pa ne boš nikdar pohujšan! Pozdrav vsej Vaši družini! Živeli! — Urednik.

Svetli žarki

IZ ZGODOVINE KATOL. CERKVE.

Piše Rev. Smoley.

(Nadaljevanje.)

Tu v Atenah je imel sv. Pavel v Areopagu, kjer so se zbrali najbolj modri in najbolj učeni starci Atike, da, lahko rečemo celega sveta, svoj znamenit govor o Kristusu, "neznanemu Bogu". Sila Pavlovega duha, doslednost njegovega izvajanja in krasota njegovega govora je modrijane omamila; občudovali so njegovo znanje klasicizma in njegovo učenost. Kljub temu se je spreobrnil samo jeden: Dijonizij Areopagita. Pavlu se ni posrečilo tu ustanoviti versko občino.

II. PADEC JERUZALEMA (l. 70) Dopolnjenje Kristusovega prerokovanja.

Mej tem ko opažamo v mladem krščanstvu že ob smrti apostolov vsled notranje edinosti in navdušenja vsestranske vspehe, izpolnjevalo se je prokletstvo, katero so Judje ob smrti Kristovi klicali na sebe, na judovskem ljudstvu jasneje in očitneje od dneva do dneva. Judovsko ljudstvo se je vpiralo rimskemu jarmu, kjer je moglo. Seveda so take vpore Rimljani takoj zadušili. K temu se se pridružili še notranji spori in razprtije. Razun že obstoječih treh verskih, sovražnih si strank, Farizejev, Saudecejev, Esejcev, nastala je še sekta Zelotov ("gorečnjakov"), ki so s svojo podivjanostjo prekosili vse ostale tri stranke. Njihovo naziranje da sme samo Jehova vladati nad izvoljenim ljudtvom, da bo Jehova kmalu poslal Mésijo, ki se bo maščeval in osvobodil Jude rimskega jarma, je imelo za posledico vedne krvave spopade med Judi samimi in z Rimljani. In tako so se bližale vedno bolj spolnitvi Kristu-

sove besede, s katerimi je objokoval Jeruzalem in prerokoval njegov pade.

Razdejan je bil Jeruzalem leta 70 po Kr. Za Jude, ki so še vedno v svojem ponosu kot izvoljeno ljudstvo upali na rešitev izpod rimskega jarma, prišlo je to popolnoma nepričakovano. L. 64 so dokončali stavbo čudovito-krasnega novega narodne-

ga templja. 18,000 delavcev je bilo zaposlenih pri gradbi, pri kateri so rabili za stene krasen marmor; notranjščina sten je bila pokrita z dragocenim dišečim lesom, a povsod se je blesketalo vse čistega zlata, srebra in dragocenih kamenov.

Dve leti na to se je pričela predigra grozovite žaloigre svetega mesta. Rimski upravnik, Gesij Flor, ki

je hotel judovsko ljudstvo počasi prignati do obupa, da bi jih potem mogel popolnoma uničiti, tlačil in stiskal jih je tako, da so se Judje l. 66 uprli. Naskočili so utrjeni grad v Jeruzalemu, grad Antonia, in pomorili rimsko posadko.

Cesar Nero je vsled tega upora takoj poslal v Palestino svojega skušenega poveljnika Vespazijana, ki si je v triletnih bojih osvojil skoro vse trdnjave v Galileji in Judeji. Po smrti Neronovi je postal Vespazijan rimski cesar in je naročil svojemu sinu Titu, naj konča vojno in podvrže judovski narod.

Tit je prišel s svojim vojaštvom pred Jeruzalem, ni pa takoj pričel z obleganjem. Na zviti način je hotel spraviti kolikor največ mogoče Judov v Jeruzalem, da bi z enim udarcem zadel celi judovski narod. Iz vseh krajev so prihajali Judje na Velikonočni praznik v Jeruzalem, ki je bil radi tega prenapolnjen.

Dne 7. majnika 70 po Kr. r. je pričel Tit z obleganjem. Mesto je bilo umetno in od narave jako utrjeno. Dvigalo se je na višinah in zabranjevalo sovražniku s silnim zidovjem dohod od treh strani. Mnogi stolpi in druge močne utrdbe so branile mesto, da je bilo skoro nezavzetno. Tit je najprej zasedal višine pred mestom in mesto obkolil. Dal je napraviti nasipe in druge utrdbe, in začel napadati mesto. Štirinajst dnij metali so takozvani "kozli" teška s železom okovana bruna, brezuspešno v zunanji zid, posebno od vshodne strani pod Oljsko gore. Štirinajst dnij so napenjali oblegovalci vse sile do skrajnosti.

Mnogo centov težki železni "kozli" so razbijali to silno zidovje, iz lesenih, naskakovalnih stolpov so meteli vojaki goreče baklje v mesto. Še le 15. dan se je posrečilo Rimljanom, da so prodrli zunanji zid. Tako se je Tit polastil spodnjega mesta. Judje so bili potisnjeni v gornje mesto, Rimljani pa so vnanji zid in spodnje mesto popolnoma zrušili.

Mej tem ko so Rimljani nadaljevali svoje dele, vladale so v obleganem mestu grozne razmere: po ulicah mesta se je pričela meščanska vojna. Niti svetišče jim ni bilo več sveto; tempeljnova tla so se radečila od krvi ubitih someščanov. Nekoga jutra so našli višjega duhovnika Ananijo z njegovimi privrženci in nekaterimi vojaki tempeljno-ve straže ubitega v templju.

Za meščansko vojno je prišla lakota. Ta se je kmalu tako razširila, da je jih je dnevno umiralo na tisoče. Pričelo se je ropanje po ulicah, roparji so se klatili po mestu in pobili vsakogar, pri komur so sumili živila ali dragocenosti.

Beda je postajala dan za dnevom večja, groza je rastla. Uživali so vse, karkoli jim je prišlo pod roke. Vojaki so jedli usnje od svojih pasov. Ni bilo več mogoče pokopavati vseh mrličev, metali so jih na kupe v jame, ali pa jih kopicili v praznostoječih hišah. Puščali so jih ležati po ulicah ali pa jih metali čez obzidje. Zgodovinar trdi, da so jih skozi jedna sama vrata odpeljali 115.000 in da so jih nad 600.000 vrgli čez obzidje. Na ta način je bil okužen ves zrak: pričela se je širiti kuga. Tako je rastla beda v mestu samem, mejtem ko so dosegli Rimljani pred mestom vedno večje vspehe. Izkopali so na mestu, kjer judje niso posebno pazili, podzemskie hodnike, naviderno naskočili mesto na drugi strani, mej tem pa prebili zid in vdrli v mesto. Judje so se morali umakniti na tempeljev hrib in v grad. Tudi drugo črto zidovja so Rimljani popolnoma podrli in zrušili potem tudi gornje mesto.

Judje so se obupno branili in borili. Njihovo poslednje upanje je bilo, da bodo obvarovali vsaj narodno sveti-

šče: tempelj. Ob raznih prilikah ponujal je Tit Judom jako ugodne mirovne pogoje; toda v svoji zaslepljenosti, v svojem sovraštvu do Rimljanov so odbili Judje vsako ponudbo. Ea, prepovedali so pod smrtno kaznijo vsakemu, govoriti o predaji in izročitvi Jeruzalema.

Sedaj je Tit ukazal naskočiti tempeljev hrib. Judje so se umikali med obupnim bojem v tempelj. Šest dnij so butali silni "kozli" brez presledka in zbijali močne stene vzhodne tempeljske dvorane. Slednjič se je Tit razsrdil, ukazal je vreči goreče baklje v preddvor in naskočiti z vso silo templjsko utrdbo. Tekom ljutege boja je vrgel vojak gorečo bakljo skozi duri templja v hodnik, ki je spajal "Najsvetejše" s preddvorom. Naenkrat je bil ta del ves v plamenu; krik obupa in strahu je bil slišati vsepovsod in oznanjal Judom, da niti njihovemu narodnemu svetišču ne bo prizanešeno. Tit je napel vse sile, da bi rešil tempelj; prosil, grozil je vojakom, da naj pogase ogenj. Škoda se mu je zdelo lepe stavbe. Toda njegovi naporji so bili zastoj. Deloma so bili vojaki preveč razjarjeni, deloma je bila vročina in dim tako silen, da je onemogočal vsako rešilno delo. Tit je stopil v "Najsvetejše", si ogledoval njegovo krasoto in jo občudoval. Nato je ukazal odnesti vsaj najdragocenejše stvari; tako so spravili na varno med drugim zlato mizico za kruhe, krasni sreberni svečnik. Proti nebu so se dvigali ogromni plameni iz svetih dvoran templja, ki je pogorel do tal.

Mnogo Judov iskalo je smrt v ognju; drugi so zopet branili "Najsvetejše" proti naskakujočim sovražnikom do zadnje kapljice krvi. V dvoranah svetišča ležala so trupla ubitih Judov in vojakov na kopicah; od stopnjic daritvenega altarja je tekla kri v potokih. Groza je bilo slišati obupne klice in zdihlajie umirajočih in divji krik razjarjenih rimskih vojakov.

12.—Padec Jeruzalema in njegove posledice za Judovstvo in krščanstvo.

9. avgusta je postala krasna stav-

ba v Jeruzalemu žrtev ognja, dasi so že 17. julija prenehali z običajnimi vsakdanjimi daritvam. Mala četa teh, ki so se utrdili v gradu Antonia in hoteli braniti čast judovskega naroda in izraelskega bogoslužja, poskusila je zadnji izpad dne 8. septembra, toda vržena je bila nazaj, in se morala vdati sovražniku na milost in nemilost. Tudi grad Antonia so Rimljani popolnoma zrušili. Rimski vojaki so ropali in morili brez vsakega prizanašanja, dokler niso pri svojem krvavem delu omagali. 11. septembra je zgorel grad Antonia, in dne 12. septembra je bilo uničeno vse mesto. Eden milijon in stotisoč Judov našlo je svoj konec pri grozovitem razdejanju Jeruzalema. Bogataše in reveže, duhovščino in ljudstvo, farizeje in Saduceje, Esejce in Zelote, vse je zadela ista usoda.

Posebno grozna nesreča pa je zadela Velikega duhovnika Kajfeža: onega velikega duhovnika izraelskega ljudstva, ki je izročil Kristusa sramotni smrti na križu. Mej obleganjem mesta je zhorel in vkleniti so ga morali v verige, in vklenjen je umrl grozovite smrti v ognju. 970.000 Judov je prišlo v jetništvo in bilo prodanih v sužnost. Rabili so jih ali za veslače na galerah, kot delavce v rudokopih, in pri drugih najtežjih javnih delih, ali pa so končali svoje žalostno življenje kot gladijatorji pri krvavih ljudskih igrah.

Judovski pisatelj, Jožef Flavius, palmo. Ob njenih nogah je videti napis: "Judaea capta" (Judeja osvojena).

Ta rimska znamenja zmage in so postala tekom časom vse kaj drugega, kakor so njihovi graditelji nameravali: ta znamenja iz mramorja in kovine dokazujejo Božanstvo Kristovo, ki je v Svoji Modrosti videl vnaprej padeč Jeruzalema in ga pre-rokoval.

Posledice grozovitega padca Jeruzalema judovska samostojnost je izgubila za vedno. Brez osrednjega svetišča, brez vrhovnega duhovništva, raztreseni po svetu, brez osrednje sile, ki bi jih držala vkup, moral je "Stari Zakon" tudi na zvunaj pri-

je spremljeval Tita na njegovi poti v Jeruzalem, podaja nam grozovito sliko o zadnjih dogodkih in padcu Jeruzalema. Med drugim pravi: — “Nesreče vseh časov daleko prekaša vse to, kar je zadelo Jude.”

Tudi visoki krogi rimskega cesarskega dvora so bili prepričani o dalekosežnosti in važnosti padca Jeruzalema. To dokazujejo izvanredne časti, s katerimi so obsipali v Rimu zmagovalca Tita, poznejšega cesarja. Velikanski je bil slavnosten sprevod v mestu Rimu njemu na čast. Med plenom je bilo videti tudi zlato mizico za kruhe, krasni svetilnik in in druge dragocenosti.

“Titov slavolok”, skozi katerega je korakal triumfator v mesto še stoji, na njem se še vidijo podobe posod, ki so se rabile v jeruzalemskem templju. Rimljani pa so kovali v spomin na svojo slavno zmago poseben denar in ga širili v Sveti deželi. Predstavlja jokajočo, sklonjeno devico, ki stoji s sklonjeno glavo pod znati svoj konec, mej tem ko je bil na notranje končan in dovršen že po Kristusu.

In kristjani? Ti, katere je “izvoljeno ljudstvo” tako zaničevalo, zasramovalo, preganjalo kot “Nazarence”? Prevzeli so mesto od Boga izvoljenega naroda. Krščanska občina Svetega mesta se je umaknila, poučena po znamenjih, katere je Kristus o padcu Jeruzalema prerokoval, takoj ob pričetku obleganja v bližnje mestece Pella, kjer je nemoteno živela po svoji sv. veri. Bog je zopet da se ne da zaničevati, da pa skrbi po očetovsko za svoje zveste otroke v sv. veri. Nič več niso zahtevali, do od svojih sobratov poganskih kristijanov, naj spolnu, jejo tudi Mojzeso postavo. Sprevideli to, da je Jehova izvoljeno ljudstvo zavrgel, z upim pa tudi obredu postavo.

Rim. Sv. Stolica se posebno zanima za razvoj nove Katoliške države Poljske. Nesrečna Poljska se je dala premagati poželjenju po večjem oze mlju in je napadla Rusa. Toda ti so jo vrgli nazaj in jo skoraj zadavili. Bojna sreča se je naenkrat obrnila in Poljska je potokla Boljševike. Sedaj pa svari Sv. Oče, naj se nikar več ne spozabi. Naj izžene iz svojih meja Ruse, potem naj pa miruje.

Upajmo, da bodo Poljaki upoštevali blagohoten opomin njih prijatelja Sv. Očeta.

V Lurdu se je začelo zopet staro živahno življenje. Zopet prihajajo trume vernih k Materi prosit pomoči in zdravja. Veliko čudežnih ozdravljenj se je zopet zgodilo. Lurški Lurški zdravniki imajo zopet čez glavo posla. Posebno veliko je v Lurdu vedno ranjenih vojakov.

MODERNE FRAZE.

Piše Rev. J. C. Smoley.

VI. POGlavJE.

Čudeži in vera v čudeže.

Kadar bo hotel kak razsvetljenec posebno pokazati svojo “modrost” in “duhovitost”, verjamite mi, začel se bode. norčevati iz čudežev.

Ni naš namen, da bi na tem mestu podali dolgo dogmatično rapravo o

čudežih. Vsakemu, kdor veruje v Boga in v Božjo vsemogočnost, je jasno, da more Bog v svoji vsemogočnosti delati čudeže. Važneje je vprašanje, ni li čudež nekaj protinarnavnega, ni li čudež v protislovju z Božjo modrostjo, da so toraj čudeži nemogoči. Kdor veruje v sveto pismo kot v besedo Božjo, ne bo tajil, da že sv. pismo samo s poročili o neštevilnih čudežih v Starem in Novem Zakonu dokazuje, da čudeži niso v protislovju z Božjo modrostjo. Krasne so besede pokojnega učenjaka Schell-a (Wuerzburg) o čudežih: “V čudežih Božjih vlada zakon, vlada red in načert, vladajo etični nameni; čudeži slave Božjo dobrotljivost napram trpčemu človeštvu. Ako stori Bog posredno ali neposredno kak čudež, radi tega ne bo nikdar nastal kak nered v naravnih zakonih ali kak nered sploh. Ves svet je čudež vsemogočnosti Božje, tako v stvarjenju, kakor v vzdrževanju in vladanju. Mej tem ko Božja vsemogočnost jamči za možnost čudežev, jamči nam Božja modrost za to, da je nemogoče, da bi radi njih nastal kak nered.” (Schniell, Apologija, zv. I, st. 280.)

Drugi del nauka o čudežih pa tvorijo čudeži, ki so jih storili svetniki, ali ki so se zgodili na raznih svetih krajih vsled molitev itd. Najprej naj omenimo, da noben katoličan ni zavezan, da bi verjel v druge

čudeže kakor v te, o katerih nam poroča sv. pismo. Drugim čudežem, in naj so še tako izpričani, naj je preiskava še tako gotovo dognala, da so resnični, pristojna edino le **človeška verjetnost**. Ako je tudi cerkev glede mnogoštevilnih izvansvetopisemskih čudežev izjavila, da so resnični, taka izjava še vedno nima značaja verske resnice, tudi potem še ne, ako papeži govore o teh čudežih v svojih okrožnicah itd kot gotovih dejstvih. Vedno in povsod se zahteva za nje samo človeška verjetnost. Iz tega sledi, da bi se mogel kak dogodek, katerega so cerkvene oblasti pred stoletji na stališču takratne vede po preiskavah proglasil kot čudež, izkazati kot zmota, katere pa cerkev takrat spoznati ni mogla. Ni nam sicer znan kak tak slučaj, mi govorimo edino le o možnosti; mi trdimo samo, da se tak slučaj nikakor ne more navajati proti cerkveni nezmotlivosti ali proti veri v čudeže. Ako se poroča o navideznih čudežih, potem jih cerkev in cerkveni učenjaki kot take označijo, in to s prav ostrimi izrazi. O takem čudežu so poročali listi, da se je dogodil ob Renu blizu Kelmorajna, a cerkvene oblasti so po vestni preiskavi takoj označile vse kot zmoto.

Ta teorija pride še proseбно do veljave, ako obrnemo svojo pozornost na čudeže, ki so se zgodili na Božjih potih, kakor v Lurdu, Tersatu, Sveti Gori itd. Slošno velja mnenje Schella, da se resnični čudeži dogajajo le redko: je to že v značaju čudeža samega z ozirom na njegov namen, ker se le na ta način doseže etični namen, ki je glavni namen, namreč da pripelje človeka nazaj k Bogu.

Dasi se pa čudeži dogajajo le redkoma, ker bi jih sicer premalo opazili, dogajajo se vendar še pogostoma dovolj, da prepričajo brezverce o bivanju Božjem, kakor je tudi Jezus Kristus storil vsak čudež le z namenom, da bi prepričal ljudi, da je poslan od Boga.

"Razsvitljenci", ki se norčujejo iz čudežev, predstavljajo nam vero v čudeže vedno tako, kakor da bi se ve-

V zagovor.

Obdolženi smo velikih hudobij! Med katoliškimi Slovenci v Ameriki je danes največji hudodelec Rev. Kazimir Zakrajšek vsaj tako ste čuli iz konvencije KSKJ.

Da se je Rev. Kazimirju Zakrajšek in našim listom zgodila velikanška vnebovpijoča krivica, to pa lahko vidi vsakdo in to so videli delegatje v veliki večini.

Takoj ko smo izvedeli kaj se godi na konvenciji in kako nekateri brezvestneži izrabljajo to priliko, da udarjajo po osebi in podjetju, katero jim je radi svoje katoliške odločnosti na poti, takoj je šel urednik Rev. Kazimir Zakrajšek v Joliet in prosil konvencijo, da bi mu dovolili nekoliko minut časa, da bi se zagovarjal in povedal celo resnico glede vseh obtožeb proti njemu. Vsakemu obtožencu se mora dati pravico, da se zagovarja. Šel je tja s prijateljskim namenom, da bi se vsa stvar tam ustmeno pred vso delegacijo rešila konečno, ker nihče ni dolžan, da bi mirno in tiho pretrpel vse krivice, katere se mu zgodijo. Vendar pa, ker krivci v strahu pred resnico in pravico, niso tega dovolili, dobro, dolžni smo stopiti pred slovensko katoliško javnost in tem potem pojasniti svoj zagovor. Namen je imel delegatom pojasniti drugo stran cele stvari in podati dokaze in pojasnila, ki bi postavili vse obtožbe v popolnoma drugo luč, da bi potem delegatje sami sodili, koliko in kje je krivda. Koga tožiti za njegovim hrbtom, ni težko. Da, celo na smrt se vsakega, celo angelja iz nebes, lahko obsodi, ako ga ni poleg in ako se ne dovoli nikomur, da ga zagovarja.

Če so bili tožitelji prepričani, da imajo prav, da je pravica na njih strani, potem bi oni sami morali celo zahtevati, da se Rev. Kazimir Zakrajšek pokliče pred konvencijo, da bi ga pred delegati iz oči v oči tožili. To bi bili dolžni sebi in svoji veri, ako jo še kaj imajo in ako so imeli poštene namene.

Toda kako se je postopalo v celi zavedi proti kaže nam zlasti izjava urednika Mr. Ivana Zupana pred delegacijo, kjer je izjavil, da je bil prisiljen priobčiti ono notico glede pohujšljivosti našega lista "Ave Maria," da jo je vrgel v koš, vendar da se je udal slednjič, najbrže seveda radi ljubega kruha. Še bolj značilno pa je, da se je urednik "Amerikanskega Slovenca", Mr. Klepec zjavil vpričo urednika Rev. Kazimirja Zakrajšeka in še ene priče, da je bil tudi on prisiljen od gotove strani to priobčiti. Vprašanje je sedaj samo še eno, ali je bil dotični gospod, ki je povzročil to pohujšanje tudi prisiljen?

Toraj, gg. delegatje in katoliški Slovenci, ali se vam ne zdi čudno, da je bil list "Ave Maria" pohujšljiv ravno pred konvencijo? Ali se vam ne zdi čudno, da se je prisililo kar dva urednika katoliških listov, da sta priobčila ta napad na naš list? Kaj mislite, ako ima kdo čiste roke in poštene namene ali se mu je treba posluževati takih sredstev?

Bratje, kaj ne, ko bi se bilo kaj takega zgodilo na kaki svobodomeseljni ali prostozidarski konvenciji proti kakemu katoliškemu listu ali celo proti katoliškemu duhovniku, bi bilo to razumljivo! Toda, pomislite, to se je zgodilo na konvenciji katoliške jednote, to so storili katoliški možje proti svojemu lastnemu katol. duhovniku in proti svojemu lastnemu kat. tisku, in sicer s sodelovanjem duhovnika. Morete razumeti? Vas ne boli srce?

Da, kakor smo rekli: Bratje molimo, molimo! Druge pomoči ni več. Samo Bog in Marija moreta pomagati, da se reši slovensko ubogo ljudstvo še nadaljnega pohujševanja in še nadaljnih razmer, v katerih smo. Kako mora boleti vse to vas vse zavedne katoliške Slovence! Ka-

mora to nasprotno veseliti nasprotnike Vaše vere in cerkve in duhovščine. Kaj čuda, da je pisal "Glas Naroda" ves vesel: "V klerikalnem taboru poka. Slovenska klerikalna stranka se bo razbila. Lažje jo bo pogaziti!"

Da pa naši prijatelji in vsi dobri katoliški Slovenci ne bodo preveč žalostni, ko gledajo vso to grdo gonjo proti nam, ko zlasti vidijo duhovnika proti duhovniku, zato pa njim v tolažbo posežemo nekoliko v godovino slovenskega katoliškega preporoda v stari domovini.

Kako je bilo tudi tam pri nas nekdanj silno žalostno! Liberalizem se je tako razpasel po domovini, da je bil cel narod v nevarnosti, da postane najprej nezaveden v veri, potem pa da bode pripravljen za odpad. Še celo nekateri duhovniki so bili že polni tega laži liberalizma in niso videli, kam drve sovražniki svete cerkve slovenski narod. In v tem času je začel v Gorici sedanji škof Mahnič izdajati list "Rimski katolik". Vsem je gotovo še znana velika gonja, katera se je začela med Slovenci proti temu možu. Verski napolodpadniki in "švigašvarji" (ta beseda je od tedaj), ki so bili katoliki samo po imenu, v resnici so pa mrzili vse, kar je bilo katoliškega, so se združili skupaj z vsemi kratkovidnimi in nezavednimi katoliki in skupaj napovedali boj Dr. Mahniču. Žalostna je bila ona doba za naš narod. Vendar rodila je pa, to, kar mi danes gledamo: prenovljeno katoliško slovensko ljudstvo. Iz tega boja so se rodili: Dr. Krek, Dr. Korošec, in vsi drugi veliki možje, ki so v največjem trenutku v zgodovini slovenskega naroda odločili njegovo usodo—osvobojenje.

Značilo je pa, da se je ta boj proti Dr. Mahniču vršil skoraj enako, kakor se sedaj vrši boj proti Rev. Kazimirju Zakrajšek in proti njegovim listom. Tudi škofa Mahniča so najprej obdolžili, da pohujšuje mladino. Ker je bil ravnatelj deškega semenišča v Gorici, so tudi glede njega pritiskali najprej na nadškofa, naj ga spodi iz semenišče radi pohujševanja. Ko tu niso dosegli so šli na c. kr. naučno ministerstvo, ki se je udalo in prepovedalo list "Rimski Katolik" čitati dijakom, Češ bomo pa na ta način dosegli, da bode moral iz semenišča. Kar so tudi dosegli.

Dva slovenska duhovnika sta ga javno napadla — vse, vse, prav kakor se godi proti nam.

Pred nami leži letnik 1895 "Rimskega Katolika" in tam beremo sledeče pojasnilo urednika Dr. Mahniča:

"Nekateri ljudje si zelo belijo glave, kako to, da sem zapustil malo semenišče. Navesti hočem prave uzroke, radi katerih sem iz lastnega nagiba prosil, naj se me odpusti iz malega semenišča... 2) Odkar je visoko c. k. ministerstvo prepovedalo srednješolcem prejemanje in branje "Rimskega Katolika", tudi jaz nisem mogel več ostati vodja zavodu, katerega gojenci obiskujejo gimnazij, koji stoji pod istim c. k. učnim ministerstvom, kajti v tem smislu, kakor pišem, tudi govorim in če je mladini pohujšljivo moje pismo, mora isto tako pohujšljiva biti tudi moja beseda. Sicer se je vže pred leti izrazila želja, naj bi se me odstranilo iz zavoda — a oni, ki me je branil in krepko zagovarjal, je bil prevzvišeni knez in nadškof sam. Tako da se nisem umaknil na noben pritisek, niti direkten niti indirekten. To s hvaležnostjo izpovedam pred vsem svetom. 3) Zapazil sem bil, da nekateri višjegimnazijski gojenci ne sprejemajo nakaterih mojih naukov s tisto vernostjo kot nekdanj. Zakaj ne? No — kakor sem pozitivno zvedel — slišali so iz posvečenih duhovniških ust, da reči "pretiravam," da sem "pregoreč", da sem glede načel "prenatanjčen" itd..."

Tako škof Mahnič leta 1895 v "Rimskem Katoliku".

Ali ni zanimivo, kako zelo so ti napadi na tega moža enaki napadom na nas? Čutimo se sicer nevredne, da bi bili enaki tako velikemu možu, kakoršen je škof Mahnič, vendar pa nam je veliko tolažbo, da se je proti njemu postopalo enako, kakor se proti nam.

Kot odgovor na tožbe pa, da pohujšujemo mladino, da smo napadli KSKJ i dr. pa zopet odgovarjamo samo z besedami škofa Mahniča, katere čitamo v "Rimskem Katoliku" leta 1893, na strani 369. Tam piše Dr. Mahnič:

ta v čudeže nikakor ne mogla strinjati z mišljenjem inteligentnih ljudi, kakor bi izven cerkve ne bilo imenitnih mož, čijih sodba je jako ugodna za čudeže.

J. J. Rousseau-a bodo razsvitljenci gotovo pripoznali za svojega. No, Rousseau piše v svojih spisih pogosto o čudežih na način, da se moramo čuditi. Tako pravi med drugim, da je čudež brezdvomno najsigurnejši dokaz za Božjo vsemogčnost in da je čudež vreden, da se razpravlja o njem. (Lettre 3 de la Montague.) "Vprašanje pa, pravi nadalje dobesedno, je-li more Bog storiti čudež," je brezbožno; kdo je še kedaj tajil, da Bog ne more delati čudežev? (l. c.)

In filozof Schelling pravi: "Kaj pomaga, ako zanikamo in odpravimo še toliko čudežev, ako ne moremo odstraniti vseh; jeden sam dokaže ravno toliko, kakor tisoč."

Angleški filozof Stuart Mill pravi: "Jaz ne priznavam nikake druge jednakomernosti v naravnem redu, kakor ravno kavzalni zakon; čudež pa ni nikaka izjema od tega zakona."

In slavni Virchow. Na 47. zborovanju narovoslovcev v Vratislavi je rekel, da se nikakor ne more dokazati, da bi čudeži ne bili mogoči

Naj se toraj nikdo ne da zapeljati od trditve, da so čudeži nemogoči, da so brezsmiselni, da se upirajo človeškemu razumu. Ako bi se tudi pripetilo, da bi se dognalo, da kak dogodek, ki ga sedaj še smatramo kot čudež, ni resničen čudež, ostane vendar še nebroj pravih resničnih čudežev, in s Pascal-om moramo reči: "Mesto da sklepamo, da ni pravih čudežev, ker je mnogo navideznih neresničnih, moramo narobe reči: "Ravno ker se dobe neresnični, goljufivi čudeži, ravno zato morajo biti tudi resnični". (Pensees II., article 16.)

Končamo to poglavje z besedami slavnega matematika in fizika Euler-a: "... Nimam vzroka, da bi tajili, da je Bog delal prave čudeže in da jih dela še danes na različne načine." (Lettres a une princesse d'Allemagne, lettre 40, p. 4.)

"Od kar se borimo v javnosti za katoliško načelo, ne vemo, ali se nas je hujše in nedostojnejše napadlo, nego sta to storila — brata naša v Kristusu (Rev. Medved in Rev. Hudovernik). Pa mi smo navajeni ravno od bratov prestajati najhujše. Čujmo nju obsodbo! Mi smo "zlomiselnj" v naš narod zasejali "prepir," mi smo "domači intriganti," mi smo "krivi preroki," kateri učijo Slovence, "da imajo dva Boga, enega v nebesih, drugega pa v Gorici. Mi Slovence silimo in "tlačimo v temo," mi smo krivi, "da so Slovenci mogli tako propasti," kajti "izgubili smo vse velike cilje spred oči," principi naši so "z eno besedo, stara šara, katero v kratkem novi mladi možje brezobzirno pometejo na gnoj..."

Te besede so se v slovenskem jeziku slišale meseca avgusta 1893, eno leto po katoliškem shodu — iz duhovniških ust. Za našo osebo nam ni mar... Kar e nas tiče mi bratoma odpuščamo, tudi nas njuni napadji pač malo ganejo, tem manj... V tem ko ona povdarjata, da brezvercev ni mej nami, drugi duhovniki mariborski konstatujejo, "da se je tudi pri nas vgnezdil lažiliberalizem in indiferentizem v verskih rečeh, kateri hoče pri nas požreti vsačo drugo boljše in tudi versko idejo." V tem ko nas ona nazivljeta "krive preroke," dajejo nam gospodje spričevalo, "da smo meč resnice krepko zavihтели nad sovražniki. Ona nas kot staro šaró brezobzirno pometata v kat, oni (duhovniki) zaupnico sklepaajo, ključoč "Le hrabro naprej! mi smo z Vami!"...

Tako dobesedno iz "Rimskega Katolika" iz 1893 leta iz Gorice. Sedaj pa prosimo naše čitatelje, naj tukaj v tem zagovoru škofa Mahniča spremene samo nekatera imena, imena obeh duhovnikov, mesto zaupnico duhovnikov naj naredo zaupnico vernega slovenskega ljudstva, katerih ste že veliko brali in jih boste še, pa imate lep odgovor, katerega mi damo na napade dveh duhovnikov na nas.

"Rimski Katolik" ni bil uničen radi tega. Nasprotno! Ravno te gonje proti njemu so ga pokrepile in ojačile. Oči so se začele odpirati tisočerim, ker so se začeli vpraševati, kje je sedaj resnica? Kje pravica? In ker so jo tisoči začeli iskati so jo tisoči tudi našli, kajti resnica se najde samo tam, kjer je! Kjer je ni, kjer je hudobno zavijanje, kjer se hoče samo škodovati in podirati, kar se je s težavo dobrega sezidalo, samo iz nevoščljivosti in ljubosumnje, tam ne bode vspeha in tam se ne bode ničesar doseglo.

Zato pa po vseh teh napadih na nas, na naše podjetje, na naša lista in na urednika, popolnoma mirno zaupno gledamo v prihodnost in povemo, da bomo šli naprej kar po ravno tej in isti proti, in v ravno isto smer, kakor do sedaj.

Pa naj bomo za danes mi "pohujševalci naše slovenske mladine", napadalci KSKJ," "škodljivci te dične naše katoliške naprave," "podkupljeni Schnelerjevci", ali kar koli. Dnevi in lete se pa itak vrte. Toda rečemo same to: Zlat kip se lahko z najgršim blatom omeče. Toda pustite samo ta kip zunaj, pa boste videli, kako ga bode dež lepo omil, kajti zlato se da ometati z blatom, ne da se pa z blatom zmešati. Naš značaj in naše delo je to čisto zlato.

Kaj pravijo naši naročniki.

West Allis, Wis. — Cenjeni gospod urednik lista Ave Maria in Edinosti. Prosim, dajte mi malo prestopa v Vaših listih za ta moj dopis, kajti veže me dolžnost, da se oglasim v teh najboljših naših slovenskih listih v Ameriki kot vaš dosmrtni naročnik na list "Ave Maria."

Srce se mi je razveselilo, ko sem leta 1915 prvič sprejel Vaš list "Ave Maria" 800 mil od Meksikanske meje. Vesel sem vse liste prečital od tedaj, kolikor sem jih dobil v roke. In res ako gremo in pregledamo vse naročnike lista "Ave Maria" gotovo bomo dobili dobrih družin in lepo

podučenih otrok, ki so dobili svoje navdušenje iz tega lista. Jaz kot več letni naročnik tega lista lahko rečem da ta list zmiraj uči ljubiti se med seboj. Žalostno pa je na zemlji, ko gledamo, kako se godi, kako eden podira, kar je drugi s težavo sezida? Koliko so doma žrtvovali na primer, da so napravili svojim cerkvam lepe in mile zvonove, katere so obesili v zvonike naših cerkva. Koliko let so morali katoliški Slovenci doma stradati in plačevati, da so jih plačali. Pa je prišla vlada, pa jih vse pobrala. Vše žrtve so bile zastonj. In danes če hočejo imeti zvonove, morajo še enkrat jih kupiti in se enkrat za nje žrtvovati. Dragi Slovenc in Slovenke, tako je tudi z listom "Ave Maria." Kako težko je bil sezidan in s kolikimi žrtvami katoliških Slovencev! Toda danes so pa začeli razni "kajzerji" tudi na ta list streljati in ga hočejo zrušiti in podreti delo toliko tisočev Slovencev, uničiti žrtve toliko krvavih žuljev, katere smo dali Slovenci, da smo si postavili to podjetje. Naše je to podjetje, pa so ga nam napadli, da bi ga nam porušili. Ni jim prav, da imamo katoliški Slovenci trdnjavo kjer se branimo, ki brani nas in našo vero. Ne, izdajalci v našem taboru so, ki so se lotili, da jo podero. Poglejte začetek tega lista! pogledajte njegovo delovanje in življenje med nami ameriškimi Slovenci do danes in videli boste, da je bil ta list v resnici pravi voditelj nas Ameriških Slovencev celi čas in sicer, da nas je edini vedno prav vodil, pa naj je bilo že ali v veri ali v politiki. Kdor je šel za njim, ve danes, da je vselej prišlo nazaj na to, kakor je ta list povedal in kamor je vodil. Jaz vem to iz lastne skušnje in iz lastne skušnje govorim. Bil sem pri vojaki in vem koliko sem imel jaz koristi od tega lista. Zato sem mu hvaležen do smrti.. In če ga danes pogledamo, vidimo, da je tudi danes v lepem redu in da gre pravo pot. Častiti gospod Father Zakrajšek, urednik lista "Ave Maria", Vam pa želim še mnogo, mnogo let zdravja in moči od Boga.

da boste tako neustrašeno delovali, kakor dober pastir na pašniku za nas slovenske raztresene ovce po Ameriki! Ne pozna se še sicer osebno, ali poznam Vaše delo in ljudje Vas bodo pozabili, ali zgodovina Vas ne bo nikoli pozabila, kaj ste Vi naredili dobrega za Slovenski narod tu v tej deželi in koliko preganjanja ste po nedolžnem prestali zato, ker ste resnico ljubili in nas prav učili. Jezus je bil tudi preganjan prav do svoje smrti na križu. In tako preganjajo tudi Vas, ker ste njegov učenec in namestnik.

Marsikdo pravi: "ta napad bode škodil listu "Ave Maria". Prav nič ne bode škodil pri pravem katoliškem Slovencu! Kakor jaz čutim in pišem tako sem prepričan, da čuti z menoj tisoče Slovencev, ki bero te vrstice. Nasprotno! Od zdaj bom še rajše imel ta list in še rajše bom podpiral. Saj se spominjamo, kaj je Jezus rekel svojim učencem! Ko je imel apostole zadnjič pred seboj je rekel: "Eden izmed Vas me bo izdal." In tako je bilo in tako bode, dokler bomo ljudje na zemlji živeli. Jaz mislim ako hočemo gledati na svetu s svojimi očmi, in na to se moramo navaditi, lahko vsak vidi več, kakor mu kažejo oči, ali več, kakor mu povedo ušesa. Ako je pa kak katoličan, kateri je čez te katoliške liste, dobro, naj si pa naroči oni dnevnik, ki ni pohujšljiv, pred katerim nas niso še nikdar svarili, ki ne laže (?), ki pa redno prihaja, ki pa napada katoliško vero in vse. Ali bode to prav? Zato jaz mislim, gospod urednik, kar nič se ne zmenite za vse to lajanje psov. Vi pojdite naprej, kakor ste šli do sedaj, mi bomo šli pa za Vami, kakor smo šli do sedaj, to bode najboljši odgovor na vse te napade. Pozdravljam vse katoliške Slovence in Slovenke širom Amerike posebno pa pozdravljam oba lista "Ave Maria" in "Edinost."

Marko Plut.

NAROČNIKI LISTA "AVE MARIA" IZ ŽUPNIJE SV. MARTINA V TOWER SOUDAN, MINN.

Mi vsi naročniki lista "Ave Maria" v Tower, Minn., ostro in odločno protestiramo proti napadu na list "Ave Maria." češ, da je postal ta list pohujšljiv in nevaren za mladino. Ta napad je prišel iz Joliet. Kdo je stvar začel, je znano in ni potreba ponavljati imena osebe. Pač pa je pomenljivo, da sta to izrabila katoliška lista in tako izlila sovraštvo na podjetje lista "Ave Maria." "Amerikanski Slovenec" je to storil v številki 69. in "Glasilo" pa v številki 30. Gospoda, ako ne morete priti z izdatnejšimi dokazi na dan, kakor s temi, ki ste jih povedali, bi bilo bolje za Vas, da bi bili tiho. Strašno ste se blamirali in pokazali svojo oliko in katoliško izobraženost, katere nimate preveč. List "Ave Maria", v kolikor je nam znano, ni še pohujševal do sedaj nobenkrat, posebno pa ne glede svete čistosti. Članek "Spoštuj ženo—spoštuj dekle" je popolnoma na mestu in je samo podučen. Če se gre pa za "Poizvedovalni kotiček"—tudi tukaj ni prestopak tako velik, da bi se bilo vredno toliko besedi. Ali je to kako pohujšanje, če se da javen dober svet tej ali oni zakonsko zavoženi eksistenci? Če urednik "Ave Maria" zbudi vest temu ali onemu, tega ali onega razkrinka, stori pa tudi popolnoma prav. Le razkrinkajte vsakega, kateri živi od naroda in dela za narod, pa če ne dela prav tako, kot mu je bilo naročeno od naroda po pravilih in določbah, da bo narod vedel, s kom ima opraviti. Le tako naprej korajžno in pogumno, če tudi pridejo napadi. Se jih bomo že otresli in Marija bo pomagala in varovala svoje delo. List "Ave Maria" je storil veliko dobrega za slovenski narod v Ameriki. Marsikateremu je "Ave Maria" izmil oči, da sedaj vidi, kar preje ni, ko je bil zaslepljen po sleparjih, katerih je žalibog preveč med nami Slovenci tukaj. Nekateri so odkriti, zopet drugi so prikriti, da lažje narod slepijo. Namen lista "Ave Maria" je širiti sv. vero in Marijino češčenje. To stališče tudi mi zavzemamo in s tega stališča branimo napad na "Ave Maria." Če ne pridejo napadniki z boljšimi dokazi na dan, kot so to, smatramo ta napad na list "Ave Maria" od nekaterih Joliet-skih baronov zahrbtnost, obrekovanje, nevoščljivost, škodoželjnost, katero je pa vse prepovedano po božji postavi. Sveta dolžnost je pa vsakega zavednega praktičnega katoliškega Slovenca, da brani tisto podjetje, čigar glavni namen je širiti sv. vero, Marijino češčenje in širiti srečno življenje na tem in na onem svetu in tako pomagati reševati duše, ki so stale veliko in so tudi vredne veliko. Ena sama duša je več vredna ko celi svet. Ta napad je prišel iz Joliet iz gotovih vzrokov, to čutimo vsi, kateri se zavedamo tega napada. To pa ni prav, to ni lepo, to ni značajno, to ni katoliško, še manj praktično katoliško. Kristus nam je dal zapoved ljubezni, da se ljubimo med seboj, pomagamo eden drugemu, gremo eden drugemu na roko, pa namestu tega toliko nasprotovanja in sovražnosti in to med katoliškimi strankami samimi, rdeča garda se pa smeja.

Ponovno rečemo: "Ave Maria" ni kriv tega, za kar se ga je napadlo in obosodilo. Ravno nasprotno! Storil je veliko dobrega. Zato pa naj živi še mnogo mnogo let! Naj širi sv. vero in slavo Marijino med Amerikanskimi Slovenci! Pogin pa vsem hinavcem! Gospod Jezus je bil dober in usmiljen do vseh raznih revežev. Bil je pa oster do hinavcev. Vzel je bič in jih je spodil s tempeljna. Želimo, da bi se na ta način oglasili tudi iz družih slovenskih naselbin in župnij. Zakaj, kakor je dolžnost otroka, da brani svoje stariše, če je potreba, tako je tudi dolžnost vsakega zavednega katoličana, da brani kolikor more, sv. vero in vse, kar je v zvezi z njo "Ave Maria" pa kličemo:

Le plovi, le plovi,
oj čolnič preljubi
Združenih širom držav,

V imenu vseh naročnikov, bralcev in ljubiteljev lista "Ave Maria" v Tower Soudan, Minn.

Joseph Oblak.

PODPISI:—John Zavodnik; Vladimir Brojc; Marko Težak; Anton Zavodnik; Rev. Jos. Ferjančič; John Oblak; Math Mihelič; Franc Kostelic; Jos Stonich; A. Stefanič; Marija Nemanič; Frances Gornik; Agnes Murn; Frank Schweiger; Peter Spolar; Anton Prus; John Miklič; George Nemanič; Frank Plantan; Stefan Ahčin; John Laušin; Frank Oblak; Ludovik Mesojedec; Katarina Korek; Marija Kljun; John Malenšek; John Matjašič; Marija Kostek; Jos Erčul; John Jamnik; Katarina Bajuk; Frances Koski; Frank Gornik; John Cvetan; John Dragovan; T. Erčul; John Japel; John Brula; Jos. Brula; Jakob Pavlič.

POIZVEDOVALNI KOTIČEK

Vprašanje: Kaj je bolje: darovati za mrtvega prijatelja, ali venec ali dati za sveto mašo. Veliko sorodnikov najde veliko tolažb ob smrti ljubljene osebe, ako vidijo, da so razni prijatelji nanesti velike vencov.

Odgovor: To vprašanje bi Vam vsak dober katoličan sam odgovoril. Ko bomo mrtvi, kaj nam pomaga cel voz vencev, če po potrebujemo dobrih del in svete maše? Res je, da je to tolažba za preostale sorodnike. Vendar umrli ni zato umrl, da bi sorodniki dobili tolažbo v obliki vencev, temveč se venci darujejo za za nje, za mrtve. Venec ima namen rajnkemu pokazati ljubezen in spoštovanje. Vendar je pa slab dokaz ljubezni, da se mu da nekaj, kar ne koristi njemu, temveč sorodnikom. To je ravno tako, ako bi bili vi lačni, pa bi kdo vašemu bratu cvetlice prinesel. Zato je gotovo veliko bolj primerno žrtvovati za ranjkega svete maše, sveta obhajila in dobra dela, kakor pa drage vence kupovati.

Vprašanje: Ali se more darovati sveta maša za nekatoličana? Moja deklica se je omožila z nekatoličanom, pa je zbolel, pa sem mislila dati za svete maše?

Odgovor: Sveta maša se more darovati za žive in mrtve.

Vprašanje: Ko smo zadnjič čisti le cerkev in sem bila gologlava v cerkvi, pa me je moja irska prijateljica posvarila, da je greh, ako je ženska v cerkvi gologlava. Morala sem

takoj dejati nekaj na glavo. Ali je res greh?

Odgovor: Ne! ni greh! Vendar pa je predpis svete cerkve, da naj bude ženska v cerkvi dostojno zagrnjena ali pokrita. Ta predpis se nanaša na besede svetega apostola Pavla, ki to zahteva. Seveda velja ta predpis cerkve samo za čas službe božje, ne pa tudi za čas, ko se na pr. cerkev čisti. Vendar pa svetost kraja zahteva, da je ženska vedno pokrita v cerkvi, kakor se zahteva od možkega, da je vedno odkrit.

Vprašanje: Dobila sem pismo, katerega vem pošiljam. Kakor vidite je v pismu neka čudna molitvica, katero mi piše neznani pisatelj in zahteva, da tudi jaz to molitev pišem devetim svojim prijateljem z naročilom, da jo mora vsak zopet devetim svojim prijateljem pisati, ki morajo vsi isto narediti in naročiti. Kakor vidite, mi grozi, če ne bom tega naredila, da bom še te dni nesrečna. Kaj naj naredim?

Odgovor: Nič! V peč vrzite pismo in se za to ne zmenite. Prvič je že molitev tako neumno sestavljena, da se vidi, da jo je sestavil ali kak na pol nori človek ali pa kak verski sovražnik, ki se je hotel na ta način malo ponorčevati iz lahkovernosti nekaterih katoličanov, zlasti žensk. Drugič je pa tudi vraža, ako verujete kaj takega. Take navade se jako razširjene med protestanti. Ti reveži

nimajo pravega pojma o veri, pa verujejo vse mogoče stvari. Katoličani mi vemo, kaj verujemo in zakaj in nam zato ni treba takih neumnosti ne za srečo, ne za nesrečo.

Vprašanje: Moja nevesta je iz druge župnije, kakor sem jaz. Poroko bi rada imela v moji župniji. Toda duhovnik neveste pravi, zahteva, da bode poroka v njegovi cerkvi. Pravi da je to cerkvena postava, da je poroka tam, kjer je nevesta doma. Je li to res?

Odgovor: Res! Župnik ima popolno pravico zahtevati to, ker točka 1097 novega kanoničnega zakonika to odločno in izrečno določuje. Ako je pa kak veljaven uzrok, seveda lahko veljavno in dovoljeno poroči tudi župnik ženinov.

Vprašanje: Ali je greh iti na ples isti dan, ko smo bili pri svetem obhajilu? Sveti oče želijo, da bi šli mi vsaki dan k svetemu obhajilu. Gotovo pa ne žele, da bi nam popolnoma prepovedali vsako plesno zabavo?

Odgovor: Ne! Ni greh! Za dan svetega obhajila se samo spodobi, da se varujemo vsega, kar bi nas raztreslo v naši pobožnosti, kajti zahvala po svetem obhajilu mora biti celi dan svetega obhajila. Zato so vse šumne veselice odsvetovane. Vendar pa gotovo ni proti nobenemu pravilu, ako se tudi na dan svetega obhajila udeležimo poštene zabave pa naj je na tej zabavi tudi pošten ples. Sploh ples ni greh pa naj se vrši kateri koli dan. Greh je le, ako je združen z grehom ali ako vodi k grehu.

Vprašanje: Pravoslavna cerkev se je ločila od prave Jezusove cerkve. Ali ima pravo vero? In ako pravoslavni duhovnik posveti kruh in vino, ali je to presveti Žakrament?

Odgovor: 1) Oni imajo velik del svete vere prave. Manjka jim samo nekoliko verskih resnic, katere so zavrgli. 2) Seveda je to presveti žakrament, ker so pravoslavni duhovniki pravilno posvečeni od pravih škofov, ki so pravi nasledniki apostolov.

SLOVESNO BLAGOSLOVLJENJE

NOVE CERKVE SV. DRUŽINE V CHIPPEVA INDIJANSKEM MISIJONU PRI CLOQUET, MINN.

Sreda 11. avgusta je bil dan veselja za celo našo Indijansko župnijo. Naš mil. g. škof John T. McNicholas, O. P. iz Duluth — a je prišel in slovesno blagoslovil našo novo cerkev in delil zakrament sv. birme. Žalostni smo bili v nedeljo zjutraj 13. oktobra 1918, ko nam je strašni gozdni požar popolnoma uničil cerkev in župnišče. Tudi celo mesto Cloquet je bilo uničeno takrat. Zdaj pa, hvala Bogu in tisoč dobrotnikom, ki so nam pošiljali darove za zidanje nove cerkve, — imamo zopet lepo cerkvico, še lepšo kot popred.

Slovesno peto sv. mašo je imel Rev. P. J. Maloney iz Duluth-a, diakon je bil Rev. E. Lamire iz Cloquet in subdiakon Rev. Severin Gertken O. S. B. iz St. John's University, Collegeville, Minn., Rev. P. Kniff O. S. B. tudi iz St. John's je bil ceremonijar. Rev. P. Raymond Bosel O. S. B. iz Duluth-a, je bil pri mil. g. škofu. Rev. Chrysostom Verwyst O. F. M. iz Bayfield, Wis., je imel govor v Chippewa Indijanskem jeziku. Navzoči so bili še Rev. P. O. Riordan, Rev. J. Fleck, Rev. P. Anselm Ortman O. S. B. in pisatelj teh verstic.

Mil. g. vladika J. McNicholas D. O. P. je imel podučljiv govor, naj se tudi Indijanci pokažejo, da so požrtvovalni, da radi kaj darujejo za cerkev, za misijonarje in tudi za šolo, katero tako zelo potrebujemo tukaj. Omenil, je tudi poklic za duhovski stan. Do zdaj imamo samo enega duhovnika iz Chippewa rodu: — Rev. Philip Gordon, Reserve, Wis., iz škofije Superior, Wis.

Ob dveh popoldne je bila sv. birma. Sedem in dvajset Indijancev je bilo birmanih, večinoma mladina, in trije tudi iz bližnjih krajev.

Ta dan je bila naša nova cerkvica premajhna za vseh dvesto Indijan-

cev, za čč. duhovščino, nekaj benediktinskih Sester in nekaj belih ljudij. Sestra Odilia O. S. B. iz Villa Sanct Scholastica, Duluth, Minn., je orglala in pela. Ona je Chippewa Indijanka. Rojena je v Michigan-u, v misijonu kjer je deloval naš slavni škof Friderik Baraga od leta 1843—1853, predno je bil izvoljen za škofa v Sault Sainte Marie, Mich. Ta č. Sestra je učiteljica glasbe na orgljah, piano, in violini že več let. Zdaj je v Virginiji, Minn.

Prisrčno se zopet zahvalim za

podporo, ki sem jo dobil od naših do brih rojakov, iz New Yorka, iz Clevelanda, iz Chicage, Jolietu, Soudan in Tower, Minn., in čč. gg. duhovnikom rojakom po več državah naše ve like Amerike. Bog Vas vse obilno blagoslovi in Vam povrni na tem in onemu svetu vsak dar, ki ste ga darovali za našo novo cerkev sv. Družine med Chippewa Indijanci pri Cloquet, Minn.

Rev. P. Simon Lampe, O. S. B.
Indijanski Misijonar.

Rev. Simon Lampe, O. S. B.,
Indijanski Misijonar.

V Sheboygan, Wis., bodo imeli Sv. Birno.

V Jolietu, Ill., zbirajo za nov križev pot. Novo krasno preslikana cerkev bode z novim križevim potom dobila nov okrasek.

V Chisholm, Minn., so imeli kanično vizitacijo. Mil. G. škof McNichols O. P. je pri vseh treh sv. mašah imel govore. Jako pohvalno se je izjavil o napredku župnije in o delovanju našega G. župnika Rev.

J. Schiffrerja. Mil. G. škof je povedal, da potrebuje veliko slovenskih duhovnikov za svojo škofijo. Namerava ustanoviti škofijske zavode, kjer se bodo mladeniči pripravljali za duhovski stan.

V Parizu je umrl nadškof Amette. Zadelu ga je kap.

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS.

Piše Rev. J. C. Smoley

DVAJSETA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

"Začel je umirati." — Janez,
4. 47.

K Kristu in Gospodu je prišel uradnik in ga prosil, da bi prišel k njemu in ozdravil njegovega sina: ki je umiral.

Tudi za nas vsakega pride trenutek smrti. Na ta trenutek pa ljudje ne mislijo posebno radi, mnogi le s strahom in grozo. A to smrti ne bo odgnalo. Zato bo modrejše, ako večkrat na njo mislimo in se na njo pripravljamo.

Kako bo z nami, ko bomo umirali? Kaj nas bo tolažilo, kaj nas strašilo? Na ti dve vprašanji hočem obrniti danes vaše misli. Tri vprašanja se bodo vrivala v našo misel:

- 1.—Kaj je bilo;
- 2.—Kaj je, in
- 3.—Kaj bode.

Kaj je bilo, to bo prva misel, ko bomo umirali. Vse naše življenje bo jasno, odprto pred našimi očmi. Spominjali se bomo otroških, mladeniških, možkih let, spominjali se naših starih dni. Spominjali se bomo, kaj smo storili dobrega, kaj hudega.

Kar smo storili dobrega! Vsa huda dela bodo pred našimi očmi; kakor pošasti nam jih bo kazal hudobni duh; kako nas bodo te pošasti — naši grehi — strašili!

Kar smo storili dobrega! Vsa naša dobra dela bodo pred našimi očmi: naše molitve, naša hoja v cerkev, prejemanje sv. zakramentov. Pred našimi očmi bodo obrazi sirot in ubožcev, katerim smo pomagali; ne bode nas li vse to tolažilo? Kako tolažilna bodo za nas vsa dobra dela, kako tolažilen opomin v življenju: Delaj dobro, varuj se hudega!

Kaj je, to bo druga misel. Treba se ločiti od vseh, zapustiti moramo

vse; zapustiti:

1. sorodnike; stariše, imamo — li še žive; ženo, brate, sestre, prijatelje in znanke; vsakogar, kogar smo v življenju ljubili. Zapustili jih bomo; spremili nas bodo od cerkve, morda na pokopališče, vrgli še prsti na našo rakev in nas zapustili — za to življenje.

2. Vse naše premoženje, naj je bilo pravično ali krivično. Koliko se je človek trudil, da je vse to nakoščil; koliko storil greha, da je spravil vse to vkup; sedaj zapušča vse — krsta in obleka, v katero ga bodo oblekli — to bo vse, kar bo vzel sboj.

3. Zapustiti mora vse veselje in za bave. Kako se človek naleta sedaj, da zadovolji svoje želje, dovoljene nedovoljene. Sedaj bo vsega konec; ponesejo ga na pokopališče, kjer je vse mirno in tiho.

Vse to moram zapustiti, to bo naša misel, ko bomo umirali. Kaj nas bo tolažilo, kaj nas strašilo? Strašila nas bo ločitev od oseb, za katere smo se preveč brigali, na Boga pa pozabili; strašila bo mater ločitev od otroka, kateremu je vse popustila in dovolila, i to, kar je bilo proti Božjim zapovedim. Strašila bo očeta ločitev, od otrok, katerim je dajal pohujšanje s svojo nevero; kaj bo iz mojih otrok, se bo s strahom vpraševal? — Tolažila nas bo ločitev z ljudmi, ki smo jih privedli na pravo pot; otroci, katere smo skrbno, krščansko vzgojili, odhajam od njih, v večnosti se z njimi zopet snidem! Tolažila nas bo ločitev z imetkom, če smo ga rabili v prid bližnjemu, v čast Božjo. Vidite nauk iz tega? Naj se vaše srce ne oklene posvetnih stvari, da bi pri tem pozabili na Boga.

Kaj bo, to bo tretja misel. Bo sod-

ba. Kdo nas bo sodil? Jezus Kristus sin Božji, Vsemogočni, Vsevedni Bog! Pred njim ne bomo skrili ničesar, njemu ne uideemo. Ne uide mu niti ta, ki ga je v življenju tajil, ga bogokletno sramotil! Ne uide mu ta, ki se norčuje sedaj iz poslednje sodbe!

Bo sodba. Nas bo ta misel tolažila ali strašila? Strašila nas bo, če se v življenju nismo bali Gospoda. Kako stopim pred Gospoda? Kako bom dal odgovor na vsa njegova očitanja? Glej, odprta so za mene peklenška vrata, večno pogubljenje, ki je bilo pripravljeno satanu — to bodo misli na smrtni poselji. — In kaj nas bo tolažilo? Vse, kar imamo dobrega: ljubezen in čistost. Ljubil sem Gospoda celo svoje življenje, služil sem mu iz vseh svojih močij, čemu bi se ga toraj sedaj bal? Ohrani! sem si svatovsko obleko, ki sem jo prejel pri sv. krstu, čemu bi se toraj bal sedaj vstopiti v večna bivališča? Vidite nauk iz tega? Ljubite Gospoda, svojega Boga, ohranite si čisto vest, in ne bo se treba bati sodbe.

Te tri misli bomo imeli, ko bomo umirali, ako ne umremo nagle in nepredvidene smrti. Mislite pogosto v življenju, kaj je bilo, kaj je in kaj bo, potem se bote naučili, lahko umreti. Kakor sv. Vincencij Pavlanski, bote tudi vi lahko rekli: Osemdeset let sem se pripravljaj na smrt, osemdeset let sem se učil umirati. Amen.

JEDENINDVAJSETA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

"Nisi li ti mogel odpustiti so-
hlapcu?"—Mat., 18, 33.

Britka osoda je zadela hlapca, o katerem nam pripoveduje nedeljski evangelij. Gospod mu je odpustil dolg deset tisoč talentov (okoli 8

mil. dol.), a hlapec ni hotel odpu-
stiti sohlapcu, ki mu je dolgoval sto
denarjev (okoli pet dol.); ukazal ga
je vreči v ječo. Gospod se je razsr-
dil: "Hudobni služabnik, ves dolg
sem ti odpustil, ker si me prosl, ali
nisi bil torej tudi ti dolžan usmiliti
se svojega tovariša, kakor sem se
jaz tebe usmilil? In izročil ga je
rabljem." In Kristus je pristavil:
"Tako bo tudi moj nebeški Oče storil
vam, ako ne boste vsak svojemu
bratu iz srca odpustili."

Toraj odpustiti moramo tem, ki
nas žalijo, kakor nam odpušča ne-
beški Oče. To zahteva od nas

- 1.—Božja zapoved;
- 2.—zgled Kristusa Gospoda in
- 3.—zgled svetnikov.

Božja zapoved zahteva od nas, da
odpuščamo sovražnikom. Že v stari
Zavezi je Bog rekel: "Ne boš sovra-
žil svojega brata v svojem srcu." Še
določneje govori o tem Kristus Gos-
pod; farizeji so učili: "Ljubi svo-
jega, prijatelja, sovraži svojega so-
vražnika." On pa je rekel: "Ja vam
pa pravim: Ljubite svoje sovražnike,
dobro storite tem, ki vas sovražijo,
molite za te, ki vas preganjajo." Na
drugem mestu pravi: "Ako ne odpu-
stite ljudem, tudi vaš Oče ne bo od-
pustil vaših grehov." In ko ga je Pe-
ter vprašal: "Če greši brat zoper
mene, kolikrat naj mu odpustim? Se-
demkrat?" In Gospod je rekel: "Se-
desetkrat sedemkrat." Ni nas Gos-
pod zastoj učil molitve: "Odpusti
nam naše dolge, kakor mi odpušča-
mo našim dolžnikom."

Kristus Gospod nam je dal izgled,
da odpuščamo sovražnikom. Vsem
je izkazoval dobrote; ko so ga drugi
preklinjali, je on za nje molil. Pre-
krasno piše o tem sv. Avguštin:
Glej, pravi, na Odrešnika, visečega
na križu. Glej na njegove noge, z
žebli pribite. Kdo jih je prebodel,
kdo pribil? Ti, katere je iskal kakor
izgubljene ovce, za katerimi je hodil
čez hribe in doline, dokler jih ni na-
šel, da bi pripeljal nazaj k nebeške-
mu Očetu. Poglej na njegove roke!
Vzdigoval jih je, da bi drugim po-
magal, da bi molil, da bi blagoslavl-
jal; sedaj so pribite na križ. Duša

krščanska, kdo je to storil? Poglej na
njegovo glavo! Vsa krvava, ovenče-
na s trnjevo krono, nima kraja, kjer
bi se odpočila. Kto je to storili? Po-
slušaj, kako ga zasmehujejo njegovi
sovražniki; povej mi, je li še kaj, kar
bi moglo povečati njegove muke?
Sedaj odpira usta; slišiš, kaj govori?
Ali hoče dokazati svojo nedolžnost?
Kliče li k svojemu Očetu za maš-
čevanje? Ne, On pravi: Odpusti jim,
ker ne vedo, kaj delajo . . . — In ti
kristjan bi ne hotel odpustiti svoje-
mu sovražniku?

Morda pa kdo poreče: Kristus je
bil Bog in človek skupaj, njemu je
bilo lahko odpuščati. Kdor tako mi-
sli, tega opozarjam na zglede svet-
nikov. Poglejte na sv. Štefana. Vr-
gli so ga iz mesta, kamenjali so ga;
on pa je molil za svoje rablje: "Go-
spod, ne štey jim tega za greh!" —
Na sv. Frančiška Saleškega je ustrelil
morilec, a strel ga ni zadel. Vjeli
so morilca in ga obsodili k smrti.
Sv. Frančišek je prosil sam kralja,

da je morilca pomilostil, in mu sam
v ječo prinesel veselo novico. In ko
ga je drug sovražnik sramotil jav-
no in so njegovi prijatelji silili, da
naj ne molči k temu, je rekel: "Ve-
rujte, imam le dve očesi; in ko bi
mi sovražnik jedno iztrgal bi, z dru-
gim še vedno ljubeznjivo na njega
pogledal." In takih zgledov iz živl-
jenja svetnikov bi vam lahko še mno-
go navedel. Vsi so se ravnali po be-
sedah Gospodovih: "Ljubite svoje
sovražnike, molite za te, ki vas pre-
ganjajo, da bote otroci vašega Očeta,
ki je v nebesih."

Tako odpuščajte tudi vi, imejte
pred očmi zapoved Božjo, zgled Kri-
stusov in zglede apostolov. Potem
bo ta, ki nas je učil moliti: "Odpusti
nam naše dolge, kakor mi odpušča-
mi svojim dolžnikom," odpustil tu-
di **vam** vaše grehe, on bo vaš usmil-
jen sodnik, ki je rekel: "Blagor us-
miljenim, ker bdo usmiljenje dose-
gli." Amen.

PODPIRANJE CERKVE

K.

V Ameriki imamo šest cerkvenih
zapovedi, toraj eno več, kot v sta-
rem kraju. Šesta, katero navaja ka-
tekizem kot peto je: "Podpiraj cer-
kev in župnika po svoji moči."

Nobena druga zapoved pa ne pov-
zroča duhovniku toliko težav, ka-
kor ravno ta zapoved.

V prvih časih krščanstva, so a-
postoli in njih nasledniki izročili
vso skrb za vzdrževanje cerkva di-
jakonom. Ti so bili nekaki blagajni-
ki cerkvenih občin, ki so denar spre-
jemali, zbirali in izplačevali, da so
se tako mogli duhovniki posvetiti
samo dušnemu pastirstvu.

Dandanes to ne gre več iz veliko
uzrokov. Glavni uzrok bi bil ta, da
so naše župnije prerevne, kakor da
bi mogle poleg duhovništva, organi-
stov, cerkvenikov in sester učiteljic,
vzdrževati še posebne poslovodje,
"managerje," ki bi vodili cerkvene
račune, upravljali premoženje, ko-
lektali i. t. d.

Tako pada cela ta dolžnost zbira-
ti denar, ga upravljati, voditi raču-
ne in skrbeti za vse cerkveno imet-
je na župnika. ,

Nobena dolžnost pa ni zopernejša
duhovniku, kakor pa ravno ta in no-
bena mu ne povzroči toliko nepri-
jetnih ur, kakor ravni ta. Če vzame-
mo že samo to, da ga radi te dolž-
nosti, le prepogostokrat katoličani
in nekatoličani sodijo, da dela samo
za denar, da mu očitajo, da mu je
vera samo "business", da je "vera
naprodaj" itd., že to je dovolj nepri-
jetno.

V stari domovini mi nismo bili
naučeni na to zapoved. Tam je vla-
da sprejela dolžnost in službo ko-
lektorja. Ta občina ali vlada je raz-
delila stroške vzdržanje župnije
med posamezne davkoplačevalce in
jih pobirala skupaj z drugimi davki
kot verske doklade.

Tu v Ameriki je drugače. Tu si
morajo verniki sami zidati cerkve,
šole, župnišče itd., sami morajo vz-
drževati duhovnike, učitelje, organi-
ste in cerkvnike.

Zato pa je naravno, da je vsak vernik v vesti dolžan prostovoljno podpirati svoje duhovnike "po svoji moči." In to določa cerkvena postava.

Tróje je treba ločiti pri tej cerkveni postavi: dolžnost podpirati cerkev, osebo, katero veže in svoto, koliko mora prispevati.

1.) Da je dolžnost vsakega katolika podpirati svojo cerkev, je tako naravno utemeljena, da ni treba o tem izgubljeni besedi. Cerkve se pač same ne zidajo, duhovniki so ljudje, ki imajo telo, že lodec in telesne potrebe.

Da mora kak razumen človek reči, da je vera samo "duhovski business," pa zato nikdar ne da nič, pa si upa potem vendar zahtevati od duhovnika raznih uslug in služb, kaže samo omejen razum, ali hudobijo ali pa podli značaj.

Pameten človek sam vidi, da to mora tako biti in da je vseeno, da, ali vlada s silo pobira prispevke za cerkev z davki, ali pa, da da vsakdo prostovoljno te prispevke, oziroma, da je bolje, da damo sami prostovoljno, kar mislimo za svojo vero in cerkev, ker to so darovi Bogu.

2.) Kdo je dolžan to zapoved spolnovati, je tudi jasno. Da ta zapoved ne veže otroka, ki še ničesar ne zasluži in reveža, ki je brez dela, ali ki ne more delati, ali sploh, kdor nima nič, je jasno samo po sebi. Enako jasno je pa na drugi strani, da evez ta zapoved vse in vsakega, kdor zasluži ali kdor ima.

3.) Koliko naj kdo da, ni določeno. Postava pravi samo "po svoji moči." V starih časih je bila zapovedana desetina. Vsak deseti snop na polju je moral iti za cerkev, vsak deseti mernik v žitnici itd.

Tukaj postava določuje samo, da mora vsakdo podpirati cerkev "po svoji moči."

Iz tega pa jasno sledi, da se morajo ravnati prispevki za cerkev vsakega samo po tem koliko ima ali koliko zasluži. Kolikor več kdo ima ali kolikor več kdo zasluži, toliko več mora prispevati. Človek, ki zasluži \$10.00 na dan, mora dvakrat

toliko dati, kakor oni, ki zasluži samo \$5.00.

Jasno je pa tudi, da gotovo smrtno greši, kdor ne da nič, dasi ima.

Nekateri se tudi ne morejo iznebiti prepričanja, da je prispevanje za cerkev samo "milodar", samo nekaj prostovoljnega, če da ali ne, kakor je bilo v starem kraju ob času "ofra". Tu so prispevki "dolžnost", katero mora vsakdo izpolniti. Zato se nekateri izgovarjajo, da dajo za cerkev, toda tako, da "nihče ne ve," to je, da dajo več pri nedeljski kolekti. To so pa v resnici samo oni, ki nikdar nič ne dajo, pa si hočejo z lažjo pomagati in se tako opravičiti.

Dragi Otroci!

Zopet sedite že nekaj tednov v šolskih prostorih kaj ne? Kako se Vam dopade? Gotovo se še spominjate lepih počitnic.

Da bomo pa še drugi izvedeli, posebno Vaš striček bi rad vedel, kako so se imeli njegovi ljubljenci med počitnicami, zato pa razpisujem nagrado za spis. "Kako sem se zabaval med počitnicami?"

Otroci sedaj pa zopet na delo. Takoj danes pero v roke! Kdor bode poslal najboljši spis, dobil bode nagrado.

Vaš striček.

Cleveland, O. — Ana Arko se zahvaljuje Materi božji za uslišano molitev in daruje 1 dolar za "Ave Maria," kakor je obljubila.

Chisholm, Minn. — Zahvaljujem se Preblaženi Devici Mariji za dobljeno zdravje. Kdor v Marijo zaupa in njene pomoči prosi ne bode nikoli zapuščen. Češčena bodi Marija!

Mrs. Frances Lamuth.

Steelton, Pa. — Neimenovana rojakinja pošiljam \$2.00 kot dar "Ave Maria" v čast in zahvalo Mariji in presvetemu Srcu Jezusovemu za večkrat uslišano prošnjo.

Neimenovana.

Chicago, Ill. — V potrebi in stiski sem se atekal k Mariji, pa me je uslišala. Imel sem veliko sovražnikov, ki so mi skušali škoditi. Toda prosil sem Marijo in vsi so bili osramoteni jaz pa sem skušil na novo, kako mogočna je pomoč Marijina.

Neimenovani.

Cleveland, Ohio. — Bil sem zelo bolan. Imel sem pljučnico. Zdravila mi niso pomagala. Obrnem se z zaupanjem do Marije in sem v kratkem času popolnoma ozdravil. V znak hvaležnosti pošiljam malo svoto \$1.00 za razširjanje lista Ave Maria. — L. Simončič.

Zahvaljujem se Mariji Kraljici Majnika za uslišano prošnjo—N. M., Joliet, Ill.

Cleveland, O. — Cenjeno uredništvo

Zato si pri cerkvenih kolektah vedno mislimo:

1.) To je moja dolžnost, ki me veže pod smrtnim grehom, kakor nedeljska sv. maša, ali post i. dr.

2.) To je pa tudi moja prijetna dolžnost, ki jo rad izpolnujem, kajti, to je dar Bogu v znamenje hvaležnosti za vse, kar mi da.

3.) To je moja dolžnost do samega sebe, ker v tem sebe podpiram in sebi pomagam. Vera s svojimi nauki je podlaga mojega srečnega življenja in srečne smrti.

4.) Kar za Boga dam, ni izgubljeno. Štokrat bom dobil povrnjeno.

Zopet sedite že nekaj tednov v šolskih prostorih kaj ne? Kako se Vam dopade? Gotovo se še spominjate lepih počitnic.

Da bomo pa še drugi izvedeli, posebno Vaš striček bi rad vedel, kako so se imeli njegovi ljubljenci med počitnicami, zato pa razpisujem nagrado za spis. "Kako sem se zabaval med počitnicami?"

Otroci sedaj pa zopet na delo. Takoj danes pero v roke! Kdor bode poslal najboljši spis, dobil bode nagrado.

Vaš striček.

Ave Maria:— Tu pošiljam \$5.50 v pomoč listu Ave Maria, katero sem obljubila, da, ako mi Marija usliši mojo prošnjo, katero mi je, da objavim v listu Ave Maria zahvalo. — S pozdravom Vam in uspeh in naprednost listu Ave Maria. — Mrs. M. M.

Pueblo, Colo. — Tu Vam pošiljam \$1.00 na čast presv. Srcu Jezusovemu za uslišano prošnjo in se Mu zahvaljujem. Rada berem list Ave Maria. Vaša čitateljica Rose Petros.

VSE CENJENE GOSPODE ZASTOPNIKE

prošimo, ako jim je ostalo kaj knjig Zveze Katoliških Slovencev in sicer "Slovenski Oder" III. zvezek, naj nam jih nemudoma vrnejo na upravništvo. Omenjenih knjižic nam je popolnoma zmanjkalo.

ZVEZA KATOLIŠKIH SLO-
VENCEV,

1849 W. 22. St., Chicago, Ill.

Telephone: Canal 1614

VSTANOVLJENO 1888.

A. M. KAPSA

Slovincem priporočam svojo trgovino z železnino.

Poštено blago — zmerne cene.

2000-2004 Blue Island Ave., Cor. 20th St.
Chicago, Ill

Pridite in prepričajte se!

Severova zdravila vzdržuje zdravje v družinah.

Tiho trpeče.

Mnoge žene in mlada dekleta trpe na tihoma od bolezni svojega spola. Take bolezni se ponavadi kažejo potem bolečin v križu, na strani, v ledjih ali spodnjem delu trebuha, večkratnem glavobolu, vročim in hladnem spreminjanju po telesu.

Severa's Regulator

(Severov Regulator) je pravilno zdravilo za odstranjenje teh bolečin in za popravilo nerednosti vsled katerih trpe žene in dekleta. To zdravilo je bilo znano in rabljeno mnogo let z najboljšim uspehom. Dobite ga pri vašem lekarju. Bodite previdni, da dobite sigurno "Severjevega". Cena \$1.25 in 50 davka.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA

SEIZ BROS.

Priporoča vsem slovenskim duhovnikom svojo veliko izbiro nabožnih knjig v vseh jezikih, vseh cerkvenih potrebščin, kipov, podob, svetinjic i. t. d.

Priporoča se tudi vsem slovenskim društvom ri nakupu zastav in društvenih znakov.

21 Barclay Street, New York
Telefon, 5985 Barclay.

FRANCIS D. NEMECEK

FOTOGRAF

Se priporoča Slovincem
1439 W. 18th St. Chicago, Ill
Telephone: Canal 2534

Slovenski zobozdravnik

DR. M. JOSIP PLEŠE

Ordinira od 10- ure zjutraj do 8 ure zvečer. Ordinira tudi izven določenih ur po dogovoru.

Specialist in Bridge Work and Gold inlays

2399 SILVER STREET, BROOKLYN. N. Y.

Za vse Ljudi in za Vse Slučaje

Gotovo je, da imam največje prodajalne in najbolj založene z različnim blagom, za slovenske gospodinje in gospodarje, pa tudi za žene in neveste, ker imam fino pohištvo in druge potrebne reči.

PRVE SO GOSPODINJE, katere dobijo pri meni najboljše peči, preproge, linoleum, posodo, vozičke, zibe, blazine, omare in drugo.

GOSPODARJI VEDO, da imam raznih barv, železja, ključavnic, cevi za plin, stekla, korita in drugo vedno v zalogi.

NOČ IN DAN pa imam otvoren pogrebni zavod z "AMBULANCAMI." — Trije ambulančni in bolniški avtomobili so vedno na razpolago za vsaki čas, za vsako nezgodo ali bolezen.

Največji pogrebni zavod, v katerem izvršujemo vsa dela v največjo zadovoljnost naroda.

Oba telefona noč in dan:

Bell: Rosedale 1881.

O. S. Princeton 1381.

ANTON GRDINA, TRGOVEC IN POGREBNIK
6127 ST. CLAIR AVENUE.

PROŠNJE IN IZJAVE

Rojakom, kateri želijo dobiti svoje sorodnike iz stare domovine v Ameriko

izdeluje

MIHAEL ŽELEZNIKAR

slovenski javni notar

v uradu "EDINOST"

Pišite za pojasnila na:

"EDINOST"

1849 West 22nd. Street,

CHICAGO, ILL.

FRANK SUHADOLNIK

veliko stori za "Ave Maria" in "Edinost". On je zastopnik za ta dva lista. Rojaki, ali ne mislite, da tak mož zasluži, da kupujete pri njem. — On ima

Veliko zalogo obuval

Zanesljiva in točna postrežba

6107 St. Clair Ave.

CLEVELAND, OHIO.

S slabim želodcem ni uspeha!

Dr. Orison Swett Marden, sloveči pisatelj pripoveduje: "Možgani do-
be veliko kredita, ki bi ga pravzaprav moral dobiti želodec." In prav ima
Na tisoče ljudi je na svetu, ki se imajo zahvaliti za svoj uspeh v življen-
ju predvsem dobri prebavi. Kdor ima slab želodec in trpi bolečine, ne
more imeti nikdar popolnega vspeha. Najbolj zanesljivo zdravilo za slab
želodec je:

Zlata kolajna

San Francisco
1915

Veliko darilo

Panama 1916

TRINERJEVO AMERISKO ZDRAVILNO GRENKO VINO

Pripravljeno je samo iz grenkih rastlin,
korenin in lubja znane zdravilne vrednosti in
naravnega rdečega vina. Izčisti želodec, odpra-
vi vse snovi iz notranjosti, pospešuje prebavo,
vrne slast in ojači živce in celi sistem. Za za-
prtje, neprebavo, glavobol, omotico, nervoz-
nost, pomanjkanje energije, splošno omemog-
lost, i. t. d.

Trinerjeva Angelika Grenka Tonika

je splošno odvajalno in zelo okusno sredstvo proti slabostim telesnegasistema.

TRINERJEV LINIMENT

je izvrstvo zdravilo, zelo močno, toraj uporabno za zunanja zdravila.
Oprostilo te bo revmatizma in trganja. Ako so tvoji udje otrpli, ali imaš
bolečine v hrbtu, ali si kak ud pretegnil ali zvil, za otekline itd., ako si z
njim namažeš utrujene mišice ali noge potem, ko si se iskopal, boš začu-
den čutil blagodejen upljiv.

TRINERJEV ANTIPUTRIN je najboljši čistilec za zunanjo upo-
rabo: Grgranje, izpiranje ust, čistenje ran, odprtin i. t. d.

V vseh lekarnah.

JOSEPH TRINER COMPANY

1333-1343 S. Ashland Ave, Chicago Ill

